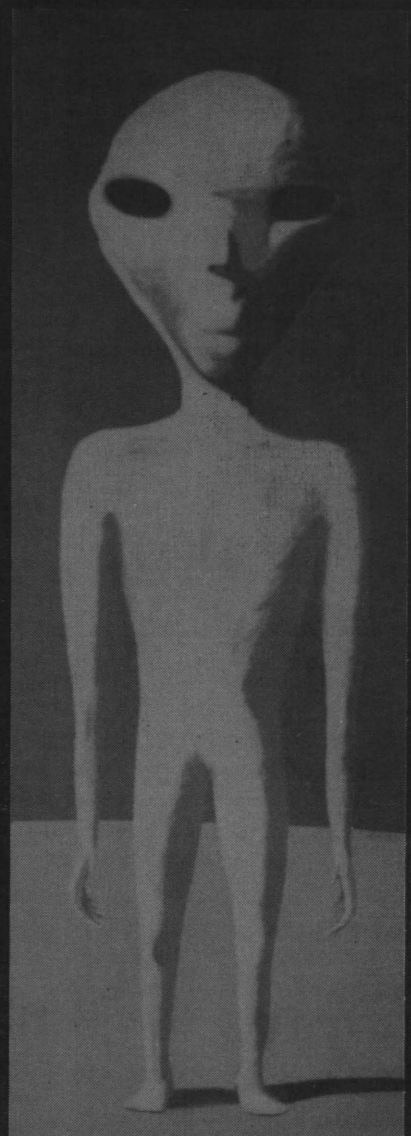

UFO VISION

Årbog for
UFO-litteratur

1989

Dkr. 78,- (+ porto Dkr. 12,-)

"UFO-Vision. Årbog for UFO-litteratur 1989"

ISSN 0902-2341

ISBN 87-87628-42-2

Copyright: SUFOI og forfatterne, 1989.
Nyhedsmedierne kan bringe signerede artikler i uddrag. Hele artikler kun efter skriftlig aftale med redaktionen.

Teksten er sat med Courier 16.67 på en Hewlett Packard Deskjet og trykt hos Mikroskript, Odense.

UFO-Vision udgives af:

Skandinavisk UFO Information (SUFOI)
Postboks 6, 2820 Gentofte.
Giro 9 11 77 25
Tlf. 42 241702

Redaktion:

Kim Møller Hansen (ansv.)
Flemming Rasmussen
Inge H. Svane

Redaktionens adresse:

UFO-Vision
Eilekiersvej 14, 4100 Ringsted.

Bøger, tidsskrifter, lydbånd, diasserier, videobånd o.lign., der ønskes anmeldt i UFO-Vision, bedes sendt til redaktionens adresse. Det samme gælder annoncer, som ønskes optaget i UFO-Vision.

Skribenter i denne udgave:

Robert A. Baker, Håkan Blomqvist, Per Borgaard, Michael R. Dennett, George M. Eberhart, Anders Liljegren, Kevin McClure, Hans-Werner Peiniger, Sven-Olov Svensson og Paolo Toselli.

Forsideillustration: René Olsen

UY 27

ARKIVET FÖR
UFO-FORSKNING
Box 11027
S-600 11 NORRKÖPING
Tel. 011-14 46 50, 14 24 33

3

I ufoernes grænseland

Af Kim Møller Hansen

Dette års udgave af UFO-VISION er næsten blevet et temanummer om alt det, der foregår i ufoernes grænseland. Det er egentlig ikke bevidst, men en naturlig følge af, at en stor del af udgivelserne om ufoer i øjeblikket drejer sig om: påståede bortførelser, myndighedernes hemmelighedskræmmeri, kultiske bevægelser, pseudo-religiøst vrøvl og kontaktpersoner. Kevin McClures artikel om ufo-kulte i denne udgave af UFO-VISION, sætter tingene lidt på plads og er derfor placeret som den første artikel.

I denne tid, hvor antallet af ufo-observationer tilsyneladende er vigende, er der en klar tendens til, at ufo-interessererede retter blikket indad eller bagud. Foruden de psykologisk/parapsykologisk orienterede bøger ser vi derfor også flere og flere bøger, der fortæller om perioder i ufologiens historie. Bl.a. har bibliotekar

Willy Wegner skrevet første bind af den danske ufologis historie. Bogen dækker perioden 1946-64, der på mange områder var kendetegnet ved enorm naivitet. Wegner har derfor let spil med ironiserende og bagkloge kommentarer, der nok vil få en del af de mennesker, som selv var mere eller mindre med dengang (og som nok er dem, bogens udvalgte sager vil interessere mest) til at lægge bogen på hylden. Det fortjener den ikke, for det er underholdende læsning, og Wegners kritik er berettiget. Bogen har også fortjent et bedre omslag. Lad os håbe, at bind 2 bliver pakket bedre ind.

Denne udgave af UFO-VISION er ændret layout-mæssigt i forhold til de to foregående årgange. Det skulle bl.a. gøre produktionen billigere, og bogen mere handy. Vi ønsker dig god fornøjelse med det nye UFO-VISION.

UFO-kulte

Af Kevin McClure.

Ufo-fænomenet bringer på en levende måde det ukendte meget tættere ind på livet af almindelige mennesker end noget andet fænomen.

Det er ikke blot noget visuelt ukendt, et spørgsmål om observationer, der har skærpet interessen gennem de seneste 40 år, for der er mere end en af sanserne involveret i ufo-observationerne. Faktisk er der flere end fem sanser involveret, for observationerne kan ændre observatøernes personlighed og liv. De har ændret manges overbevisning og tro, ødelagt mange gode omdømmer og forstærket få. Ændringerne synes af finde sted med et vist fortsæt hos de særligt modtagelige.

Den ældste og nok vigtigste mekanisme, der har påvirket menneskeheden, er den religiøse nødvendighed, for den forklarer alle de behov og mysterier, der optræder i et menneskes liv, samtidig med at den kæder dem sammen med en ydre ikke-menneskelig kosmologi. I dette er der en eller flere

intelligenser, der står over vores egen, men med tilknytning til vores, så det hele får mening. Ufo-observationer er noget, der sker tilfældigt og derved bringer disse intelligenser i direkte kontakt med menneskeheden. Som sådan er det ikke overraskende, at de modtageliges reaktioner på især nærkontakterne, ofte kan fortolkes med de vendinger, der kendes fra den traditionelle, etablerede religion.

Indtrykket fra en ufo-observation - eller påstået observation - kan imidlertid ofte strække sig langt ud over de modtagelige, og gør det meget ofte. Erich von Däniken mener, at verdenshistorien er fyldt med ufo-besøg og misfortolkninger. Om han selv tror på det eller ej, er for så vidt ligegyldigt. Arthur Suttlewood troede, at ufoerne var "kæmper fra fortiden i en moderne forklædning". Og Lord Clancarty - alias Brinsley Le Poer Trench, en betydende person indenfor engelsk ufologi - tror, at det "Sky People", der forlod Jorden, da Atlantis sank, vendte tilbage for at hjælpe menneskeheden i dens udvikling. Med denne fortolkning,

at ufoernes tilstedeværelse og engagement er en form for "fortsat indblanding", er usædvanlig, og skønt der er et stærkt islæt af tro i disse tre fortolkninger, er de ikke typiske for de seneste 40 års kontaktkulte. Lad os nu kaste et blik på nogle få af dem...

Marian Keech og The Guardians

De fleste ufo-kulte er opstået i USA i kølvandet på utallige excentriske religiøse bevægelser. En af disse kultes historie er i hele sin længde blevet omtalt af tre sociologer, Leon Festinger, Henry Riecken og Stanley Schachter.

De "plantede" nogle observatører i en gruppe, der var ved at udvikle sig omkring en "ufo-kontaktperson" i Utah. Kontaktpersonen var "Marian Keech", der troede, at hun havde modtaget en meddelelse fra sin afdøde far. Hun sad derefter stille og roligt og ventede på at udføre automatisk skrivning. Hun blev kort efter kontaktet af en "højere magt": Først af "The Elder Brother", og derefter af væsener fra planeterne Clarion og Cerus (som ingen astronomer kender).

Hun modtog meddelelser, især fra Sananda af Clarion, der påstod at have været Jesus i tidligere tider.

Fru Keech var ikke særlig begejstret ved at offentliggøre sin budskaber, men andre eksisterende ufo-grupper og mysterie- eller okkulte grupper

viste meget hurtigt interesse for dem, og i august 1954 blev der udsendt en pressemeddelelse. Denne pressemeddelelse opsummerede ikke blot de mere filosofiske dele i budskaberne, som medierne kun var meget lidt interesserede i, men også forudsigelserne om en kommende fysisk katastrofe af meget stort omfang. Indholdet i det, som fru Keech fortalte, ændrede sig med tiden, og efterhånden som interessen for gruppen blev større, blev detaljerne tydeligere.

I slutningen af september bragte Lake City Herald denne typiske rapport:

"Ifølge en kvinde fra en af forstæderne vil Lake City blive ødelagt af en oversvømmelse kort før daggry den 21. december. Fru Marian Keech, som bor 847 West School Street, siger, at denne profeti ikke er hendes egen. Den er indeholdt i de mange budskaber, som hun har modtaget via automatisk håndskrift, siger hun... Ifølge fru Keech er budskaberne sendt til hende fra nogle højerestående væsener på en planet med navnet "Clarion". Disse væsener har besøgt Jorden, siger hun, i det vi kalder 'flyvende tallerkener'. Under deres besøg, siger hun, har de fundet forkastningslinier i Jordens skorpe, som varsler oversvømmelser. Fru Keech fortæller endvidere, at hun har fået at vide, at oversvømmelsen vil danne en sø, der vil strække sig fra polarcirklen til Den

Mexicanske Golf."

Senere refererede Marian Keech til en gruppe meddelere, som hun kaldte "The Guardians" selv om Sananda fortsat var den vigtigste.

Da medierne begyndte at omtale gruppen, begyndte fru Keech og hendes gruppe at blive plaget af de problemer, der altid plager kontaktpersoner. Et stigende antal mennesker ringede på hendes dør, ofte når gruppen var samlet. Hun havde fortalt gruppen, at hvis den var samlet på det udpegede tidspunkt, ville den ikke drukne i den kommende oversvømmelse, men blive ført bort i en flyvende tallerken. De ikke-jordiske kunne skabe kontakt når som helst og på en hvilken som helst måde, så det var op til fru Keech og hendes gruppe at afgøre, om de besøgende var ikke-jordiske eller ej, og om de var gode eller onde ikke-jordiske.

Klassisk mønster

Kulten faldt nu ind i det klassiske mønster. Den havde en meddeler, en forklaring på hele ufo-mysteriet, et vigtigt budskab, og medlemmerne havde en opgave - ikke så meget det at fortælle om katastrofer, som at forberede deres egen overlevelse.

Da den udpegede dag nærmede sig, blev besøgene hyppigere og mere aparte. Gruppens medlemmer opgav deres arbejde, ejendomme og familie, og nogle indtog endda en usædvanlig kost. Alle, der kunne, kom og afventede opfyldelsen af

deres forventninger. En ting, som "The Guardians", havde forudsagt, var, at deltagerne ikke måtte bære metal på sig. Det førte til mange interessante arrangementer for bukser og brystholdere, og en livlig diskussion om tandfyldninger.

De sidste dage

De sidste dage før den 21. december var meget traumatiske for gruppens medlemmer, da deres håb først steg og derefter knustes af et stigende antal mærkelige meddelelser og forudsigelser, der alle viste sig at være unøjagtige. Det største chok fik de på selve dagen, da der hverken kom oversvømmelse eller et rumskib for at redde dem. Gruppen blev et offer for desillusion og opløstes.

Den nye Messias

One World Family, der blev grundlagt af Allen-Michael Noonan, er en californisk kult, der ligner mange andre af den slags grupper. I Noonans tilfælde siges det, at han pludselig blev transporteret til en anden planet, mens han arbejdede på en plakattavle. På denne planet fandt han sig omgivet af englelignende væsener, der sad rundt om en fluorescerende trone. En stemme rungede: "Vil du frelse Verden?" Det ville Noonan selvfølgelig gerne.

Han har siden været i kontakt med en ikke-jordisk person med

(illustration fra bogen "The alien world", Orbis Publishing, Ltd, London, 1984)

navnet Ashtar. Han har også foretaget et par rejser til en beboet Venus og betragter sig selv som en Messias. Han skriver på en ny fortolkning af Bibelen, "Everlasting Gospel", som hans gruppe hjælper ham med. Han mener, at han er Ashtars eneste talerør. I denne gruppe florerer hallucinogene medikamenter og psykiske oplevelser.

Noonan har også sagt, at med lidt praktisk hjælp vil One World Family måske overtage magten i både USA og FN; men først efter alle kristne er, som de udtrykker det, blevet "eliminerede". Allen-Michael Noonan er en af de svageste personer, der har grundlagt en ufo-kult i USA.

Bluebird - en flyvende tallerken

En noget mindre ildevarslen, men ikke mindre bemærkelsesværdig kult, var Institute for Cosmic Research, der blev grundlagt i Michigan i 1967 af en ung mand, kendt som "Gordon". Denne gruppe udvikledes omkring opbygningen af en flyvende tallerken - Bluebird - som skulle kunne flyve. Gruppen eksisterede lige så længe, som dens medlemmer troede på deres enestående bedrift, der ville toppe med dens langsomme og samvittighedsfulde værk.

Gordon hævdede, at hans fødsel var overnaturlig: Han dukkede op i sin mors arme iklædt hvid musselin, mens et ufo svævede over huset. Han var, sagde han, en af de syv "Great White Brothers" (et

navn kendt i mange okkultes og kontaktpersoners beretninger). Han sagde også, at han og han alene var i kontakt med ikke-jordiske væsener på Io, en af Jupiters måner. Der, sagde han, havde han repræsenteret Jorden ved et møde i det "Intergalaktiske Råd".

Han fortalte sin gruppe, at Rumbrødrene havde advaret ham om, at "Jordens rotation ville standse som følge af et umådeholdent had på denne planet." Rumbrødrene havde dog en plan: i et forsøg på at ændre på menneskeheden havde "de udstyret Gordon med de nødvendige redskaber, så han kunne bygge en lille flyvende tallerken." De, der ønskede at deltage i "Institutts" arbejde, fik at vide, at kun særligt højtudviklede sjæle kunne deltage i projektet. De skulle bygge tallerkenen og flyve i den. De ville få selskab af tallerkenere fra andre planeter, og sammen skulle de flyve omkring Jorden i tre dage og formørke himlen. Folk ville se op og undre sig over, hvorfor - og så ville de falde på knæ og begynde at praktisere "Universets lov".

I Gordons kosmologi var solen kold, og alle stjernerne beboede planeter. Til trods for dette, som det helt sikkert var svært at tro på, stod det klart, at Gordon var i besiddelse af en betydelig udstråling.

Gruppen eksisterede i syv år, før hans tilhængere fattede de grundlæggende sandheder. Selv da var mange af gruppens medlemmer

ikke villige til at acceptere kendsgerningerne. Det er meget svært at indrømme, at man har taget så meget fejl så længe. Gruppen havde brugt tid, penge, energi og tro. På en måde er det lettere at gå ind for en tro end at klare virkeligheden.

Dommedag 22. nov. 1969!

En anden gruppe, der som talerør for rumvæsener leverede advarsler om katastrofer, kaldte sig Light Affiliates. Den var aktiv i 1960'erne i Burnaby, British Columbia.

Gruppens første erklæring lød sådan:

"Vi ønsker at gøre alle interesserede opmærksomme på, at et fænomen er indtruffet her i Vancouver. En 22 årig ung pige begyndte pludselig at bringe meddelelser den 23.10. 1969. Hendes kilde var et væsen, der identificerede sig som 'Ox-Ho'. Dette væsen sendte meddelelsen fra en galakse tæt ved vores egen... Hendes materiale er enestående, forstået på den måde, at hun har fået informationer om kommende katastrofer, hvor de indtræffer, og hvad der er nødvendigt for at evakuere de farlige områder, oprette fødevareforsyninger osv."

"Talerørets" rigtige navn var Robin McPherson, men væsenet kaldte hende "Estelle". Hendes mor Aileen blev til "Magdalene" og hendes veninde Sally til "Celeste". En ung mand, der var

med i de første budskaber, fik det udtrykksfulde navn "Truman Merit".

Ox-Ho fortalte, at dommedag ville tage sin begyndelse den 22. november 1969. I den yderste time ville menneskeheden "få en sidste chance for at redde sit dekadente hus, før den sidste serie af katastrofer ville blive indledt." Hvis menneskeheden ikke tog imod denne sidste chance og ændrede sig, "ville rumbrødrene hente de få udvalgte og returnere dem til Jorden igen, efter at denne planet igen var 'Krystalliseret' og rekonstrueret spirituelt såvel som fysisk." Denne

"rekonstruktion" ville omfatte en ændring af Jordens hældning og store landområders oversvømmelse.

Medlemmerne af Light Affiliates blev tilskyndet til at prædike evangeliet, når som helst lejligheden bød sig.

Det ser ikke ud som om, der skete noget på den nævnte dato, som kunne indfri Light Affiliates' forventninger. Robin McPherson holdt op med at bringe budskaber, men hendes mor fortsatte sit hverv. I et interview med Brad Steiger midt i 1970'erne erkendte hun, at hendes forudsigelser havde været forkerte.

"Vi misforstod dem Brad, fordi det hele skete så pludseligt. Den første vision, jeg havde om destruktionen, var meget chokerende. Nu kan jeg se tingene i et meget bredere perspektiv... Sagen er, at det er den første himmelfart. Brødrene forsøger at få så mange mennesker som muligt

med til deres Rige... du ved, at jeg har fortalt om et Broderskab, for hvem Jorden er som et møde med universets psykologiske terapi-center... Jeg har set, at Jordens hældning var i fare."

Nogle gange er det lettere at finde en udvej, så ens fundamentale tro er korrekt, og at man blot har misforstået noget, end at indrømme at man simpelt hen har taget fejl.

En slags moonie-bevægelse

Den gruppe, der gjorde størst indtryk i 1970'erne, var HIM - Human Individual Metamorphosis.

Denne gruppe dukkede op i Californien i 1975 og appellerede til de mennesker, der havde givet sig af med narkotika, personlig spirituel udvikling og "New Age"-mysticisme. Bevægelsen blev ledet af en midaldrende mand og kvinde, som kaldte sig Bo og Beep. I deres lære indgik et liv efter døden, dog uden den besværlige død. I stedet skulle tilhængerne hæve sig fysisk. En af kultens reklameplakater lød således:

"Ufoer - hvorfor er de her? Hvad vil de? To personer siger, at de er sendt fra et niveau, der ligger over menneskets, og at de vil returnere igen i et rumskib (ufo) inden for de næste tre måneder. Denne mand og kvinde vil forklare, hvordan dette skift fra menneskets niveau til det næste er muligt, og hvordan det skal ske... Hvis du nogensinde har tænkt på, om der er et virkeligt FYSISK niveau i

rummet, der rækker ud over Jordens begrænsninger, vil du med glæde deltage i dette møde."

Bo og Beep - tidligere kendt som M.H. Applewhite og Bonnie Nettles - havde overbevist sig selv om, at de var mere end blot mennesker, og de havde viljestyrke og personlighed nok til at opretholde dette indtryk; forvandlingen havde helt klart overvældet dem. Til at begynde med påstod de, at de en dag ville blive snigmyrdet og derefter kaldt til live igen - efter tre dage. Senere lagde de disse påstande på hylden.

Som i lignende grupper forventede man, at medlemmerne bragte ofre: opgav deres navne og ejendom, opgav brugen af narkotika og alkohol, radio og TV, og ikke hengav sig til sex eller at læse bøger. En perfekt situation for psykologisk dressur. Medlemmerne boede stort set i halvpermanente lejre. Bos og Beeps ord, som de fremkom i et interview med Brad Steiger, viser helt klart deres holdning til personlige og familiemæssige forhold:

"Mand og kone kan rejse på samme tid - men ikke sammen. Det er umuligt at være et selvstændigt individ, hvis man rejser sammen... For at forlade denne Jords atmosfære, må man rejse alene og tilsidesætte alle de behov, man har for andre personer og ting på denne Jord. Alt det, man er afhængig af ved andre personer og ting på denne Jord, skal overvindes."

At være medlem af HIM var

snarere som at være moonie end at være tilhænger af en hvilken som helst traditionel religion eller endog en traditionel ufo-kult. Men selve gruppens opbygning var som alle andre grupper: der var en meddeler, et budskab og en opgave.

Endnu har dog ingen hævet sig til en anden fysisk verden hinsides atmosfæren. Der er heller ikke ret mange, der har fået deres penge tilbage. Det er dog kommet frem, at Bo og Beep mødte hinanden på et psykiatrisk hospital, hvor han var patient, og hun var sygeplejerske. Alligevel er der stadig mange mennesker, der fortsat er villige til at tro dem og acceptere deres krav.

Som for mange andre mærkelige religiøse bevægelser, ser det ud til, at mange mennesker har ret spirituelle behov, især i usikre tider.

George King - Aetherius Society

Den mest berømte og længstlevende ufo-kult blev grundlagt i England omkring 1955, da George King, mens han var alene i sit hjem, hørte en stemme sige "Bered dig, du er nu talerør for et Interplanetarik Parlament." Otte dage senere gik en indisk swami igennem en lukket dør og gav King de råd, der førte til grundlæggelsen af Aetherius Society, der nu har aktive medlemmer i over 40 lande rundt om på Jorden.

Denne kult giver helt sikkert mange uvidende observatører et noget usædvanligt billede af

ufologien - noget mange af os nok vil beklage.

King har tidligere beskæftiget sig med healing, og i hans bog "You Are Responsible" fortælles det, at han var nødt til at opgive sine metafysiske studier på trods af, "at vi troede, vi lige var ved at finde en ny metode til behandling af kræft, en metode, som kurerer visse former af denne ondartede plage..."

Det er beklageligt, at Kings meddelere ikke tillod, at han gjorde sit arbejde færdigt, men i stedet engagerede ham i at fortælle om ting og hændelser, som rumforskningen har gjort helt absurde.

King skrev om sine rejser til Venus og Mars - han påstod, at Merkur var den eneste ubeboede planet. Han fortalte meget indgående om et slag, han udkæmpede med en stor interplanetarik flåde af flyvende tallerkener 60 millioner km fra Jorden. Under offentlige møder, hvor han var i trance, kom han med budskaber fra væsener som "Mars Sektor 6", "Mars Aetherius" og endog fra "Master Jesus", som tilsyneladende levede på eller nær Venus. Uden den sidste påstand var hans gruppe nok blevet taget lidt mere alvorligt.

Selv om budskaberne en tid var mindre klare - f.eks. sagde "Mars Sektor 6" gennem George King i trance: "tag de M-ioner, der er inde i dig selv, så vil dine hjerneceller frigive modsatrettede kvindelig magnetisk energi. Denne

energi vil modvirke orkan-kraften" - arbejder Aetherius Society helt klart ud fra de simple grundpiller: en meddeler, et budskab og en opgave.

Prayer Power

Og gruppens medlemmer synes både uselviske og besluttede på at udføre deres opgave. De har ofte under besværlige og farlige forhold foretaget pilgrimsrejser med navne som Operation Sunbeam, Operation Bluewater og Operation Starlight til et antal af Jordens bjerge. De har opladet deres "spirituelle energibatterier" på steder som Ben Macdhui i Skotland, Kilimanjaro i Tanzania og Masrigerfluh i Schweiz.

Den 27. juni 1981 om natten blev for eksempel batteri E-1 og E-3 opladet ved Holdstone Down i Sydvestengland. Gruppens 160 medlemmer blev udsat for 219 timer og 28 minutters bøn-energi til batteri E-1. Imens puttede ikke-jordiske 1.100 timer i batteri E-3. Som en del af Operation Sunbeam blev der samme weekend sendt 6.000 bøn-timer energi fra Jupiter til det psykiske center i Skotland.

Og hvad kom der så ud af al den bøn-energi? I 1981, da der var fare for en sovjetisk invasion i Polen, blev Operation Prayer Power søsat. Denne operation var noget mere kompleks, da Los Angeles batteriet måtte sættes ind i stedet for det dårlige Detroit-batteri - "bøn-energien

blev ikke opfanget af Adepts 002 og 003, der var anbragt i deres (usynlige) rumskib over den centrale operationsbase i Los Angeles." George King rapporterede under operationen, at "Det store hvide Broderskabs tilflugtssted i Kilimanjaro i Østafrika nu deltog i frigivelsesmønsteret." Hen mod slutningen af operationen meddelte "Mars Sektor 6" til King, at "der nu var en kraftig resonans i de spirituelle energier over hele Polen." Måske kan det fortælle et eller andet, for der gøres ingen forsøg på at forklare bønnernes funktion.

Et resultat af menneskelige behov og religionernes fejl

Meget få ufo-kulte har overlevet så længe som Aetherius Society - og få er så velmenende og så optaget af ting, der ligger uden for gruppens snævre kreds. Som alle andre små grupper, der holdes sammen af en fælles tro, er de ufo-kulte, som jeg har omtalt, og størstedelen af dem, jeg kender, genstande for menneskelige behov og religionernes fejl. Det ses ofte, at den oprindelige oplevelse - eller resultatet af dens offentliggørelse - har udfyldt det behov, der har udviklet en kult, og budskabernes indhold og de følgende opgaver har ofte påvirket medlemmernes behov.

Søgen efter opmærksomhed er måske den korrekte psykologiske betegnelse på det, men

opmærksomheden holdes kun fanget så længe, som kultens løfter forbliver levedygtige. Få gør det ret længe.

Nutidens ufo-kulte

Det var alt om fortiden - men hvad men nutiden? Der er mange religiøse kulte, for der er intet, der skaber kulte som bekymrede og usikre mennesker.

Men ufo-kultenes og trosgruppernes natur fortsætter med at ændre sig i takt med den offentlige mening om selve fænomenet. Der var tider, hvor både observationer og kontakttilfælde ganske enkelt blev forklaret som rummænd fra nærliggende planeter, med rum-programmer der blot var lidt længere fremme end vore egne, og med visdomme og filosofier der passede til. Men som vores eget rumprogram skred frem, blev besøgende fra solsystemet mindre sandsynlige - og meget sjældnere. Så hændelserne, budskaberne og deres kilder blev gradvis mere eksotiske og mere fjerne, til 1970ernes "nye ufologi" endelig gjorde tingene mere komplekse end de fleste fornuftige, intelligente mennesker kunne fatte, bl.a. ændringer i abnormale psykiske effekter, der udstyrer mennesker med kræfter, man tidligere kun tillagde guddomme og djævle.

Siden dengang er der selvfølgelig sket en ændring i observationerne, kontakttilfældene og -ikke overraskende- med de nye

kult-grupper. Selv om der har været en nedgang i den såkaldte kommunikation med "Rumbrødrene", eller hvad de forskellige grupper nu kalder dem. Åndernes stemmer er altid med os. Men vores tidsalder står for et skift, hvor kommunikationen bliver mere effektiv, og den elektroniske kirke vokser.

I vesten er Europa angrebet af de evangeliske og ufornuftige fundamentalister. I østen vokser islam ukontrolleret. Begge disse religiøse retninger har karakter af den samme kultisme, som vi har set blandt de enkelte ufo-grupper, og det er ikke overraskende, at jeg i skrivende stund i 1987 kan spore en vis påvirkning fra dem begge i den nutidige ufo-tro.

Dette ses helt klart på to områder. Først er der en helt klar tilbagevenden til ETH - den Extra-Terrestriale Hypotese (rumskibshypotesen) - blandt de indflydelsesrige grupper på begge sider af Atlanten. Man har en tro på solide, fysiske ufoer, som svæver over bakkerne og blinker eller optræder på pragtfulde fotografier, der er ideelle til offentliggørelse i store, dyre, illustrerede ufo-bøger udgivet af foretagssomme forlag. Beviset på ETH er ikke bedre, end det altid har været, men det er helt klart en teori, hvis tid er kommet - igen.

Og for det andet og nok noget mere mærkeligt, er der en tendens til at basere fortolkningen på de dele i de østlige religioners

erfaring, der harmonerer med de fundamentale i ETH. Dette er trykt - nej, det bliver skreget ud i hvert nummer - af redaktøren af "verdens mest respekterede ufo-tidsskrift" (Flying Saucer Review, FSR - red.), og det støttes højst sandsynligt af læzerskaren. I simple vendinger betragtes ufo-fænomenet som satanisk kontrolleret og inspireret af ufo-baserede væsener, som er virkelige væsener, men støttet af menneskehedens undergang. Hvilket mærkeligt nok på sin egen måde er et syn på ufo-fænomenet, som den amerikanske fundamentalistiske bevægelse har udspreddt.

Personligt betragter jeg det

samlede bevis på ufo-fænomenet som spinkelt og svagt, men også vigtigt og interessant. De kult- og trosgrupper, der er udsprunget af ufo-fænomenet, er i sig selv fascinerende, og de har med garanti vores interesse og måske vores sympati. Men ikke i en ret stor del af vores tid.

Kevin McClure har studeret teologi ved Oxford og arbejder i dag ved socialvæsenet i Leicester, England.

Artiklen har tidligere været offentliggjort i bogen "UFOS 1947-1987" og bringes her med forfatterens tilladelse.

Pilen peger på det sted, hvor Adamski mødte manden fra Venus. Foto: Hachiro Kubota.

Dom over Adamski?

Af Håkan Blomqvist.

At de flyvende tallerkener gik hen og blev og er et kultfænomen, kan tillægges den kontroversielle polsk-amerikanske George Adamski. Den 20. november 1952 mødte Adamski - ifølge ham selv - den billedskønne venusianske Orthon i den californiske ørken. Orthon var iklædt en skidragt og havde langt blondt hår. Han landede tæt ved Adamski i en klokkeformet flyvende tallerken, og de talte sammen ved hjælp af tegnsprog.

Mødet i ørkenen udgjorde anden del af Flying Saucers Have Landed, som blev udgivet i oktober 1953. Bogen blev en succes og gjorde Adamski til frontfigur i ufo-debatten. I første del, der blev skrevet af den britiske teosof Desmond Leslie, betragtes tallerkenerne i et historisk og okkult perspektiv. Som en af kilderne til første del kan nævnes den teosofiske teori, at venusianerne landede på Jorden for 18 millioner år siden.

Fortsættelsen - Inside the Space Ships - der blev udgivet i 1955 med Adamski som forfatter og Charlotte Blodget som ghostwriter, var meget mere sentationspræget. Adamski fortalte om sine møder med

venusianere og marsboere og rejser i deres flyvende tallerkener. Rumfolkene lignede almindelige mennesker, men var meget pænere.

Adamskis påstande udløste en kædereaktion, og hurtigt dukkede et utal af kontaktpersoner med mere eller mindre utrolige historier om møder med rumvæsener op. Budskaberne var stort set af naiv og pseudo-religiøs karakter. I 1950'erne udviklede tallerken-kulten sig til en massebevægelse, der hovedsageligt rekrutterede sine medlemmer fra okkulte grupper. Tallerkenerne blev en integreret del af de spiritistiske, teosofiske og metafysiske subkulturer, der stadig har deres højborg i Californien.

Adamski døde i 1965 og trak aldrig sine påstande tilbage. Han har stadig mange tilhængere over hele jorden. De er organiseret i IGAP-programmet (IGAP= International Get Aquanted Program). Blandt ufologer raser debatten, om hvorvidt Adamski blot var en simpel mytemager eller fortalte sandheden, stadig meget heftigt.

Vigtige breve

For nogen tid siden modtog jeg kopier af nogle breve, som Adamski havde skrevet til en af sine elever, Emma Martinelli i San Francisco. Lucius Farish fra Arkansas havde været så venlig at sende mig brevene. Samlingen bestod af otte temmelig lange breve skrevet i perioden 16. august 1950 til den 8. maj 1952, altså kort før den berømte ørkenkontakt.

Disse breve er meget vigtige for forståelsen af gåden George Adamski, da de afslører en del nye og ret overraskende facts.

"... når talen er om besøgende fra andre planeter, ser du, har jeg ikke været i fysisk kontakt med dem, men da du har læst Pioneers of Space, ved du, hvordan jeg har fået mine oplysninger om disse mennesker og deres hjemsteder."

Sådan skrev Adamski til frk. Martinelli den 16. januar 1952. I et tidligere brev dateret 13. marts 1951 skrev han: "Ja, man kan rejse til et hvilket som helst sted i universet med viljens kraft uden at tage sit fysiske legeme med, da det fysiske ikke er mennesket, men snarere forestillingen om mennesket. Mennesket selv er det, der betegnes ånden."

I det første brev fra den 16. august 1950 skrev Adamski: "I dette brev har jeg ved hjælp af illustrationer vist, hvordan man kan rejse fra et sted til et

andet, mens man fysisk er ét sted og ånden et andet. Det er på den måde, jeg har skrevet denne bog (Pioneers of Space - HB). Jeg har faktisk været de steder, jeg fortæller om (Månen, Mars, Venus - HB). Jeg kan afsløre dette for dig, da dit brev afslører så meget, mens jeg holder mund overfor andre med det."

Denne afsløring giver et klart indtryk af, at det var psykisk, Adamski oplevede, at han besøgte andre planeter i november 1952. Det var disse oplevelser, han beskrev i den privatudgivne Pioneers of Space: A Trip to the Moon, Mars and Venus fra 1949.

Gammel vin på nye flasker

Det mest interessante er selvfølgelig Inside the Space Ships fra 1955, hvori han kommer med påstande meget lig dem, han kom med i bogen fra 1949. Det har mange kritikere ofte gjort opmærksom på. Her er sammenligningerne:

Pioneers of Space (PoS) side 14:
"... da vi var dalet lidt ned, fandt vi det, vi forventede, et bæltelignende spor, der strakte sig så langt, vi kunne se på Månen, der har en naturlig travækst og vegetation. I denne zone lige på kanten af et kraterområde, kan vi se en lille sø, og ikke langt borte i dalen, er der sandsynligvis en lille by."
Inside the Space Ships (ItSS)

▲George Adamski standing where the Venusian flying saucer (scout ship) had hovered in Desert Center, California on November 20, 1952.

▲George H. Williamson (far right) making the plaster casts of the Venusian man's footprints after the contact had been made. (L to R) Mrs. Williamson, Al Bailey, Lucy McGinnis, Alice Wells.

▲Hachiro Kubota standing at the same spot on January 21, 1989.

▲(L to R) Hachiro Kubota, Koichi Sakamoto, Yoshifumi Shino, Shigeko Sakamoto, Daniel Ross, Pamela Ross. Both the foreground and the skyline of the distant mountains match the above photo taken at the time of the 1952 contact.

(illustration fra "UFO Contactee", no.5 March 1989)

side 158: "Der er en smuk strimmel eller stykke rundt om Månens center, hvor vegetation, træer og dyr trives, og hvor mennesker fører et komfortabelt liv. Selv jordboerne kunne leve på denne del af Månen..."

Om rumfolkenes alder kan vi læse i PoS side 8: "Vi fik også at vide, at levealderen på Månen er mellem 75 og 200 år. Alderdommen begynder først omkring de 150 år. På Mars er levealderen fra 500 til 1.000 år."

ItSS side 134: "Mandens udseende var næsten ligesom en jordisk mand, selv om han var meget smuk... Ingen så ud til at være ældre end et sted i trediveerne, men dette indtryk blev senere korrigeret af Firkon, som fortalte mig, at deres alder lå fra de 40 til flere hundrede jord-år."

I PoS havde venusianerne følgende træk, side 115: "Af ydre ligner de mere drømmevæsener end mennesker. Deres kroppe er som vores, mens deres hud nærmest ligner en babys. Deres hænder er lange og slanke, meget fint opbyggede..."

Sammenlign denne beskrivelse med Venuskvinden i ItSS side 61-62:

"De er yderst smukke...blev overvældet... Hendes næsten gennemsigtige hud var uden fejl... Hun havde nøjslede træk, ørene var små, selv de hvide tænder var smukke... Hendes hænder var slanke med lange og fintformede fingre."

* * *

Dette var kun nogle få eksempler på de tydelige ligheder mellem bøgerne. Der er mange identiske detaljer og synet på verden og livets filosofi er det samme i begge bøger.

De ovenfor nævnte sammenligninger og Adamskis tidlige breve til frk. Martinelli gør det klart, at Inside the Space Ships er baseret på en ud-af-kroppen oplevelse, som Adamski gjorde til en virkelig fysisk hændelse. Hvorfor han gjorde det, er et andet endnu ubesvaret spørgsmål.

Kilde: AFU Newsletter nr. 31.

UFO-VISIONS redaktion har allerede modtaget en række bøger til anmeldelse i UFO-VISION 1990. Det drejer sig bl.a. om:

Lars Thomas: Mystiske dyr (et 3-binds værk fra Andersen Bogservice)

Michel Meurger: Lake Monster Traditions

Richard Hall: Uninvited Guests

Clas Svahn og Anders Liljegren: Domstensfallet

R.G.Fischer: UFOs und ihr Zeuge Christus

Maarten Dillinger: Ausserirdische und die Friedenssehnsucht der Erdenmenschen

Maarten Dillinger: Manifest eines Kosmischen NEW-AGE Bewusstseins

George C. Andrews: Extra-Terrestrials Among Us

Ted Holiday: The Goblin Universe

Det er uhaederligt!

Af Per Borggaard

Introduktion til ufo-sagen.

Artikelsamling uden angivelse af redaktør.

92 sider. Pris: 71,00 kr.

IGAP-forlaget.

Folks overbevisning bør respekteres. Uanset hvor forkert man selv anser den for at være. Men der er ingen undskyldning for at sælge sin tro ved hjælp af falske oplysninger imod bedre vidende. Det er intellektuel uhaederlighed, og det er desværre lige nøjagtig, hvad Dansk IGAP gør sig skyldig i med denne bog.

Den er angivelig en introduktion beregnet til folk, der ikke kender noget til ufo-problemet. Og som derfor ikke har en levende chance for at opdage, om der bliver manipuleret med dem ved hjælp af fejl og mistolkninger.

Netop derfor burde bogen være klar og koncis og søge at give objektive data, så læsere fik et fair billede af problematikken. I stedet er den propaganda forklædt som information. Det gælder lige fra forordet, hvor der bl.a. tales om "... de verdener, hvorfra

ufoerne kommer".

Dermed er det fastslået, at ufoer slet ikke er ufo'er, uidentificerede flyvende objekter, men rumskibe fra andre kloder. De er identificerede.

Gid det var så vel. En flok rumskibe med rare besætninger ville ikke være det værste, vi kunne komme ud for i denne tidsalder. Måske kunne de give os gode ideer til at løse nogle af vore påtrængende problemer.

Uheldigvis er der intet indiskutabelt bevis for, at det er tilfældet. Tvært imod har det desværre vist sig, at indicierne for rumskibsteorien er smuldret ved nærmere undersøgelse.

Det burde IGAP fortælle folk, hvis man vil give en fair introduktion til ufo-problematikken. At man ikke vil det, er antydning allerede i bogens navn med ordet "ufo-sagen". Hvilken sag?

Om ufo'er eksisterer som andet end mistolkninger af normale sansestimuli, er et interessant spørgsmål. Det samme er det, om de eventuelt er rumskibe eller noget helt andet.

Men ingen af delene er en sag!

Man kan arbejde med et problem og for en sag, og det fremgår meget klart, at IGAP betragter sin indsats som en mission for sagen. Fordi man allerede har sandheden, har identificeret ufoerne som rumskibe.

Introduktionsbogen bliver da ét langt forsøg på at overbevise læseren om, at dette er sandheden. For at fremme sagen viger man ikke tilbage for at benytte tvivlsomme eller direkte usande oplysninger.

Det starter i ottende linje af kapitel 1 med henvisning til et håndskrift fra 1290, som mange ufo-skribenter har henvist til, men som ingen har set, siden Desmond Leslie i 50'erne refererede til det. Muligvis har pergamentet aldrig eksisteret.

Det fortsætter især i kapitel 5 om amerikaneren George Adamski, der hævdede at stå i kontakt med rumfolk og at være blevet fløjet til Månen og til Venus og Saturn. Adamski påstod, han havde set planter, levende væsner og bygninger på Månen, - altså, at den havde en atmosfære. Jordiske astronomer havde på forhånd beregnet, at der ikke var luft på Månen, og det blev bekræftet, da amerikanske astronauter landede deroppe.

Adamski påstod også, at der var mennesker på både Mars og Venus. Amerikanske og russiske sonder har ikke fundet tegn på liv, som vi kender det, nogen at de to steder. Mars er tilsyneladende kold, livløs, tør og død, mens Venus under skylaget skjuler en giftig

atmosfære, hvor trykket ved planetoverfladen er ca. 90 gange så stort som på jorden, og hvor luften til dels består af syre.

Men Adamski har ret, og USA og Sovjet skjuler sandheden for os, for at vi ikke skal finde ud af, hvor godt man har det på andre planeter, hvor man lever i harmoni, bliver op til tusind år og har lært at suge energi ud af den blå luft ganske gratis. For så ville vi bare gøre oprør mod stat og kirke.

Det mener IGAP i hvert fald. Og hele Introduktion til UFO-sagen er skrevet som et forsøg på at manipulere læseren til at hoppe på den skrøne.

Det er svært at skrive denne anmeldelse, for jeg sårer muligvis gamle venner. Men ærligt talt, IGAP, dette her kan I ikke være bekendt at faldbyde som en ærlig introduktion til ufo-problemet i 1988!

På sporet af ufo-nauten

er en tankevækkende bog. Er ufo-nauter en moderne udgave af gamle tiders nisser og små folk?

288 sider,
kr. 20,00. TILBUD.

På sporet af ufonauten

Ager Skjeltborg

Fortabt i de flyvende tallerkeners jungle

Af Michael R. Dennett.

In Advance of the Landing: Folk Concepts of Outer Space.

Af Douglas Curran. Abbeville Press, New York, 1985.

132 sider. Paperback i stort format.

Pris: US\$ 16,95.

Kun en håndfuld af bøger om flyvende tallerkeners fortjener betegnelse seriøse. In Advance of Landing: Folk Concepts of Outer Space af Douglas Curran er én af de få virkelig gode bøger. Faktisk er den en fotografisk fortælling, der dækker de facetter, der ikke normalt omtales. I forordet skriver Tom Wolfe om forfatteren: "(Han) er ikke blot fotograf, men også reporter, og endda en særdeles begavet reporter." Jeg er enig.

In Advance of Landing er resultatet af Currans undersøgelse af de nordamerikanske flyvende tallerkeners subkultur. I bogen, som er et fund, er der mere end 60 fotografier med supplerende tekst. Dens budskab og betydning nedvurderes på ingen måde af den fotojournalistiske ramme.

George van Tassel

Forfatterens odysseé tværs gennem USA og Canada bragte ham i kontakt med de flyvende tallerkeners tilbæderes eksotiske og ofte verdensfjerne verden. Curran traf Charles Gaiffe ved Giant Rock i Californien i 1977. Gaiffe, der dengang var 78 år, var kørt fra sin bopæl i Ohio for at søge hjælp hos ufo-kontaktpersonen George van Tassel. Gaiffe håbede på at få oplysninger om ufoernes fremdriftssystemer, så han kunne bruge dem i "Bluebird", en ufuldstændig flyvende tallerken, han arbejdede på. "Bluebird", der er afbilledet i bogen, var et ASDP (Advanced Scientific Development Project). Selv om van Tassel var i kontakt med rumbrødrene, kunne han ikke hjælpe Gaiffe. Gaiffe fortsætter sine forsøg på at fremstille en motor, der kan få "Bluebird" til at flyve.

Flying Saucer Drive-In

Syd for San Bardino mødte Curran Carl Gendreau, som også er model på hans fotografier. Carl, som bor i sit Meteor-fly fra 1962 og et

telt, tror, at et fly kan skabe kontakt til et gigantisk ufo i den nærmeste fremtid.

For dem, der ønsker at se en flyvende tallerken her og nu, er der Henry DiCenzos Flying Saucer Drive-In, der blev bygget i 1972 og ligger ved Niagara vandfaldene i Ontario. Curran fortæller, at drive-in'en for nylig blev udvidet og "nu kan fremvise 96 lys."

Ufoerne gemmer sig bag satellitterne

En af de vigtigste grunde til bogens succes er nok forfatterens evne til at identificere og fremhæve så mange af sine motiver. Curran tilbragte en hel nat på toppen af Red Mountain i Californien sammen med Orlando Toroni. Toroni, der er en arbejdsløs bulldozer-fører, bruger et par flylys til at signalere til fremmede rumskibe, som han hævder gemmer sig bag Jordens satellitter.

Ufo-fanatikere

Under et møde hos Aetherius Society i Hollywood og ved en sammenkomst hos New Age nær Mt. Rainer i staten Washington mødte Curran flere ufo-kontaktpersoner og mennesker, som tror på dem.

Forfatteren havde ikke heldet med sig, da han forsøgte at vinde tillid hos dem, der er tilhængere af de fremmedes profeter. Ved O.T. Nordrogs Time Ark Base nær Weslaco i Texas, var det

ikke alle, der troede, at Curran var ærlig. Han fik at vide af medlemmerne, at ufoerne var fem-dimensionelle fartøjer, og at man på basen kunne øve sig i et 20.000 km/t-4-dimensionelt junior rumskib. Da Curran senere ringede til basen, fik han at vide: "Vi giver ikke interviews... Du har alle de oplysninger, som du har brug for... Du er vendt tilbage til Imperiet."

Rummanden fra Brooksville

I marts 1965 og igen i 1968 havde John F. Reeves kontakt med fremmede. Kendt som "rummanden fra Brooksville" i Florida byggede han en 8 m høj obelisk som et monument over møderne. I 1980 mistede han både sit hjem og sit monument til skattevæsenet og bor nu i en campingvogn.

Da Curran besøgte Reeves, var han fyldt 86 år. Curran skriver: "Hans avisudklip opbevares i en kuffert, og han viser dem med glæde til alle, der ønsker at se dem. I en bog med æselører har han autografer fra dem, der besøgte hans ufo-monument, bl.a. Jimmy Page fra rock-gruppen Led Zeppelin, Pat Boone og Tuesday Weld."

John Reeves største sorg, fortæller Curran, er, at han "ikke bliver begravet i den grav, han havde anlagt ved foden af obelirken, der bærer inskriptionen: 'I denne grav hviler John F. Reeves, en af vor tids største mænd, den største af

dem alle. Rejsende i det ydre rum, hvor han besøgte planeter uden for vort univers."

Fortvivlede mennesker

Currans bog kaster lys over ufo-fanatikernes verden. Det er en subkultur, der enten er blevet ignoreret eller kaldt "fanatisme". Til at begynde med virker beretningerne humoristiske, ja, endda ligefrem latterlige. Men efterhånden som man læser mere og

tænker over indholdet, opdager man, at det i virkeligheden drejer sig om mennesker, der er tabt af vores samfund. Fotografierne og beretningerne fortæller om fortvivlede mennesker, der søger et svar. Hvis du interesserer dig for ufoer, vil In Advance of the Landing være en god investering.

Kilde: The Skeptical Inquirer, foråret 1988.

Se jren over UFO rnuften

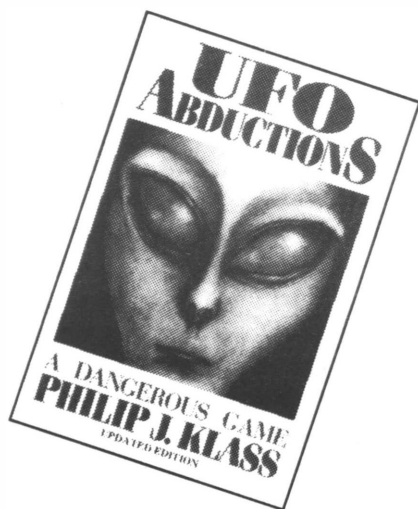
Af Robert A. Baker.

(Robert A. Baker er professor ved det psykologiske fakultet ved University of Kentucky)

UFO-Abduction: A Dangerous Game.

Af Philip J. Klass. Prometheus Books, Buffalo, New York, 1988. Indbundet, pris: US\$ 18,95.

Philip J. Klass' seneste bidrag til den ansvarsbevidste, videnskabelige journalistik kunne ikke være udgivet på et bedre tidspunkt. Når pseudovidenskabens historie engang skrives, vil 1987 stå som en fremragende årgang i ufo-kronologien. 1987 var ikke blot året, hvor Gary Kinders Light

Years, Whitley Striebers Communion og Budd Hopkins' Intruders udkom, men også et år, hvor offentligheden fik øje på bortførelsesberetningerne og begyndte at spekulere på, om "der måske var noget om dette bortførelsesvrøvl alligevel."

Scott Rogos redigerede udgave af Alien Abductions: The True Cases of UFO Kidnappings, som dukkede op i 1980, blev fuldstændig ignoreret af medierne og kun mødt med nysgerrig interesse af pseudovidenskabens krønikeskrivere. Men så i 1987 trådte både Hopkins og Strieber frem i medierne. Deres to bøger dukkede op på de nationale best-seller lister, og de var begge gæster i talkshows i både radio og TV uge efter uge. De to bøger blev anmeldt i alle blade, aviser og tidsskrifter, samtidig med at der blev bragt interviews med både Hopkins og Strieber i et utal af populær-videnskabelige og pseudovidenskabelige tidsskrifter. Som det kunne forventes, tales der om, at Communion skal filmatiseres med Strieber i hovedrollen.

Kidnappet uden at vide det!

Mod slutningen af 1987 var der ikke længere kontrol over tingene. I magasinet Omnis december udgave blev det i en artikel antydnet, at i hundredevis af mennesker bogstavelig talt har været kidnappet, men at de ikke er klar over det! Omnis bragte endda et spørgeskema, som skulle hjælpe til

med at afgøre, om man har været offer for en kidnapning. I skrivende stund er Omnis undersøgelse endnu ikke afsluttet, men med sådan en åben invitation kan vi være sikre på, at der vil dukke i hundredevis af bortførte op i søgelyset. Deter bevist, at en succesfuld ufo-observation udløser et dusin flere.

Bortførelser manes i jorden

Tidligt i 1988 dukkede Klass' nye bog endelig op. Den maner ikke blot de fleste "bortførelser" i jorden, men skærer også igennem rapporterne og afslører eksempel efter eksempel på bedrag, illusion og selvbedrag. Klass begynder med Betty og Barney Hills berømte (eller berygtede) møde med en flyvende tallerken i 1961. Han viser trin for trin, hvordan dette detaljerede fantasi-møde (det har han gjort før, o.a.) opstod, og hvordan det ved hjælp fra John Fullers bog Interrupted Journey blev en cause célèbre. I oktober 1975 fik Hill-sagen yderligere vind i sejlene, da NBC i den bedste sendetid viste filmen The UFO Incident. Som man kunne forvente, fulgte der hurtigt et stigende antal rapporter om ufo-bortførelser i kølvandet på denne film.

En af de mest berygtede hændelser fandt sted i Arizona, hvor rygterne sagde, at Travis Walton havde været kidnappet i fem dage. Som Klass skriver, var det mest overraskende ved denne sag,

at den blev taget alvorligt. Den burde lige fra starten have været betragtet som det, den var, et fup-nummer. Travis' bror Duane blev endda citeret for at have sagt om Travis, at "han er slet ikke savnet. Han ved, hvor han er, og jeg ved, hvor han er." Travis Walton gennemgik godt nok en såkaldt løgnedetektor-test. Men det blev senere opdaget, at Travis var dumpet med glans ved den første undersøgelse.

Som et resultat af den sensationsmættede omtale, trådte Charles Moody, en sergent fra flyvevåbenet, frem og påstod, at han nogle måneder tidligere var blevet kidnappet af nogle ufonauter, der talte perfekt engelsk, uden at de bevægede læberne. Nogle uger senere hævdede tre kvinder fra Kentucky, at de var blevet suget ind i et gigantisk ufo af noget, der lignede en laserstråle. Det næste, der skete, var, at en ung mand, David Stephens, blev fanget af nogle små mænd med svømmehud mellem fingrene og iklædt flagrende tøj. Derefter opdagede Steve Harris og Helene White, der boede i en lille by i Californien, at de også var blevet kidnappet af - som White udtrykte det - "en fyr med bølgende, blond hår og iført noget, der lignede en regnfrakke." Bemærk, at alle disse bortførelsesberetninger dukkede op, da der blev anvendt regressiv hypnose for at afdække en formodet periode med "missing time".

Den mest utrolige sag

I foråret 1979 dukkede, med Klass' ord, den "mest utrolige ufo-bortførelses-beretning nogen sinde" op i en bog med titlen The Andreasson Affair: The Documented Investigation of a woman's Abduction Aboard a UFO. Bogen, der var skrevet af Raymond Fowler, berettede om, hvordan Andreasson, mor til syv børn og fra Massachusetts, blev kidnappet nogle få måneder efter, Betty og Barney Hill-sagen blev offentlig kendt, men ventede syv år med at fortælle om det. Klass viser via en omhyggelig gennemgang af materialet fra den regressive hypnose og sagens andre facts, at adskillige dele i Andreassons beretning helt sikkert er "pure opspind" (det var nu ikke nødvendigt med en omhyggelig undersøgelse, for det har været kendt i årevis, at sagen var meget tvivlsom, red.). Han konkluderer: "Hvis nogle af delene i Andreassons beretning blot er fantasi, må hele historien være tvivlsom. For mig viser Andreasson-sagen, at selv en helt igennem ærlig, religiøs person, der har læst ufo-bøger og har en livlig fantasi, let kan digte en historie, som lettroende ufologer finder det svært at afvise som fantasi, på trods af et bizart indhold."

Sådan opstår falske bortførelser

Klass omtaler også den oplevelse, som Charles Hickson og Calvin Parker havde i Pascagoula, Mississippi. Denne hændelse har stor betydning for dem, der tror på bortførelserne, for ligesom Walton og visse dele i Andreassons beretning, kunne de begge huske mange detaljer fra kidnapningen uden anvendelse af hypnose. Også her viser omhyggelig analyse af deres påståede og rodede beretning, at det hele er opdigtet.

Når man ser på hændelsens socialt betingede indhold, kan det ikke undre, at hele beretningen er en stor kæmpeløgn! Suggestion er en så magtfuld kraft, at de normale hypnose-rutiner slet ikke er nødvendige. Den Erikson'ske psykoterapiskole bruger hypnotisk suggestion via lignelser, metafoer og beretninger fra vågne medier. Hvis personer som Hickson og Parker interviewes af ansete ufologer, der selv har en stærk tro på ufo-bortførelser, kan det næppe komme som en overraskelse, at den tvivl, der var om hændelsens ægthed før interviewet, helt er borte efter.

Det er faktisk sådan, at med lidt hjælp kan man få disse mennesker til at tro hvad som helst. Klass fortæller detaljeret om de forsøg, Alwin Lawson, John De Herrera og William McCall foretog tidligt i 1977 med almindelige ("ufo-fri") mennesker, som de hypnotiserede og fortalte,

at de skulle forestille sig, at de var blevet kidnappet af et ufo. De skulle derefter beskrive deres oplevelser. Forsøgslederne fandt meget få forskelle mellem de beretninger, deres forsøgspersoner kom med, og de oplevelser, som Betty Hill og andre ligesindede havde fortalt om. Sammenholder man disse forsøgsresultater med Martin Ornes advarsel om, hvor let pseudo-erindringer opstår, gør Klass det meget tydeligt, hvordan sådanne fejlagtige bortførelser opstår.

Tiden, der forsvandt

De vigtigste og mest betagende kapitler i bogen er imidlertid dem, der handler om Budd Hopkins, og de tilfælde han omtaler i sin bog Missing Time fra 1981, og den nyeste Intruders: The Incredible Visitations at Coplet Woods. I en analyse af nogle af tilfældene virker Hopkins uigendrivelig, da Klass har lidt svært ved at finde tilfældenes archilles-hæl. Med hensyn til Steve Kilburn-tilfældet (pseudonym) beviser Klass, at Kilburns bortførelse kun fandt sted i Hopkins' hjerne, da Kilburn selv under hypnose ikke kunne huske, at han havde været bortført. I Kathie Davis' tilfælde hævder Hopkins, at der findes et fysisk bevis, men her afslører Klass' detektivarbejde, at de fysiske manifestationer snarere er af naturlig end af unaturlig art.

Mange drømme, mange bortførelser

Klass' mest værdifulde bidrag til vores forståelse af den menneskelige svaghed og godtroenhed findes i kapitlet "Many Dreams, Many Abductions". I dette kapitel beretter han om en del mennesker, der, efter at de har haft levende hypnompiske eller hypnogogiske drømme - eller oplevet nogle meget realistiske fantasier - har mødt sande ufo-troende, der har hjernevasket dem, så de troede, at de faktisk var blevet kidnappet og skændet.

I et af de første citater i Hopkins' bog, fortæller en hypnotiseret om sin bortførelse og voldtægt, hvorefter vedkommende spørger Hopkins: "Det var en drøm, var det ikke Budd? Det må have været en drøm... Det kan ikke være virkeligt, kan det vel?" Hopkins siger, at han beroligede den hypnotiserede med, at det kun var en drøm, men forbavsende nok tilføjer han: "Mens jeg talte, kom der tårer i mine øjne, fordi vi begge kendte sandheden" (Klass' understregning). Derefter følger disse nedslående ord fra Hopkins: "Alle de bortførte, jeg har arbejdet med, er sikre på, at det kan ske igen." Efter denne afsløring fastlægger Klass temaet og formålet med sin bog:

"Hvor tragisk for dem, der søgte råd hos en person uden erfaring i psykoterapi, og som indrømmer, at han har ændret sin emfase til 'terapeutiske overvejelser - hjælp til den bortførte, der føler frygt

og usikkerhed'. Efter min mening er frygten og usikkerheden et helt unødvendigt produkt af Hopkins' egne ufo-fantasier, som han uforvarende overfører til sine klienters hjerner. Når klienterne er under hypnose, er de meget modtagelige, og en pseudo-erindring, der uforvarende overføres, kan huskes hele livet."

Det er sørgeligt, at Hopkins og andre af hans slags ikke forstår sig på sygdomme, der er forårsaget af læger og deres behandlingsmetoder. Sygdomme, der, selv om de er påført uden fortsat, alligevel kan give større problemer end det, der bragte patienten til lægen.

Rivaler

I efterfølgende kapitler tager Klass Whitley Strieber og hans bog Communion, der handler om små personer fra en parallel dimension, under behandling. Strieber er en fascinerende person med en fantasifuld personlig profil, men synes også at have nogle af symptomerne på temporallaps elipsi.

I det mest underholdende kapitel i sin bog, kommer Klass' ind på den rivalisering, der var mellem Hopkins og Strieber. Han fortæller blandt andet, om dengang han henvendte sig til Hopkins med et "absurd" (Hopkins' ord) spørgsmål. "Hvorfor rapporterer de ikke de formodede bortførelser til FBI?" - et brilliant og strategisk træk. Hopkins afviste det fuldstændigt

og sagde senere: "Dette er en typisk, bizar Phil Klass ting... Ingen vil rapportere noget sådant til FBI. Det er fuldstændig irrelevant... Jeg tror, at Klass er et foragteligt menneske, fordi han forsøger at bringe vidnerne i miskredit."

Overhovedet ikke, Klass har tilbudt at betale hvert "offer" \$ 10.000, "hvis en formodet kidnapning bliver rapporteret til Federal Bureau of Investigation, og FBI's undersøgelser bekræfter, at kidnapningen virkelig fandt sted." I Klass' bekendtgørelse står også, at enhver, som med fortsat rapporterer en falsk kidnapning til FBI, risikerer en bøde på \$ 10.000 og fem års fængsel."

Konklusioner

I bogens sidste kapitler kommer Klass med de mest interessante og på samme tid mest foruroligende konklusioner for ufologiens, ufo-forskernes, psykologiens og den videnskabelige kommunikations nuværende stade. Det er svært at indrømme, men det er ikke lykkedes for psykologerne og psykiaterne at bringe deres viden ud til offentligheden, ja, ikke engang til deres kolleger. Grundene til dette er mange og forskellige: der kan skrives tykke bøger om forskningsresultaterne fra disse snævre specialer, og der udgives mange tidsskrifter og blade, som ingen har tid til at læse, fordi

alle har travlt med at udgive deres egne, osv.

Et andet vigtigt bidrag til dette problem er offentlighedens tendens til at overvurdere de såkaldte eksperter's viden. De fleste nutidige videnskabsmænd er i så høj grad specialiserede, at de knapt nok er opmærksomme på hele udviklingen i deres meget forskellige og komplekse virkeområder. Og meget få af de videnskabelige områder er så komplekse og brogede som psykologi og psykiatri.

Alt for mange af disse praktiserende videnskabsmænd er så specialiserede, at de ofte, rent bogstaveligt, knapt ved, hvad der foregår ved siden af.

Dertil kommer, at de alt for ofte udtaler sig om ting, der ligger udenfor deres område. Klass giver et eksempel på det sidstnævnte i sin omtale af Davis Jacobs arbejde. David Jacobs er professor i historie ved Temple University og bruger hypnose i sin behandling af formodede bortførte. Jacobs fremlagde i sit foredrag ved Mutual UFO Networks konference i 1986 de almindelige forklaringer på "bortførelses"-beretningerne, men afviste dem prompte og konkluderede:

"Hvis bortførelsesberetningerne ikke er sande, og hvis de, der kommer med dem, ikke lyver eller er mentalt forvirrede... så har psykiatri, psykologi og psykoanalyse gennemgået en revolution."

Kun de, der ikke har kendskab

til den anomaliske psykologi - mængden af fantasirige personer, de stærke krav til hypnose-situationer, vanskelighederne med at skille signal fra støj under regressiv hypnose, hvor let falske minder og pseudoerindringer kan overføres under hypnose og de hypnopompiske og hypnogogiske hallucinationers universalitet - vil komme med en så absurd påstand.

Klass foreslår, at ofrene for bortførelsesfantasierne - det vil sige, de mennesker, hvis forvirring og fantasi er blevet forstærket i en sådan grad, at de tror, de har været udsat for en bortførelse - må lide af "Hopkins syndromet". Med Klass' ord: "Selv om Hopkins ikke var den første, der opdagede de 'skjulte bortførelser', er han efter min mening blevet en 'Typoid Mary', af denne tragiske, lurende utilfredshed. Måske er han uden at vide det selv blevet et af ofrene." Vi er fuldstændig enige, og jeg roser Klass for hans arbejde.

Efterskrift

I en efterskrift beder Klass alle potentielle ufo-bortførte om at huske, at "selv de ufologer, der tror på, at nogle ufoer er ikke-jordiske rumskibe, indrømmer, at mere end 90% af alle ufo-rapporter viser sig at have en naturlig forklaring." Han bemærker også, at han selv efter 21 års forskning i de tilsyneladende mest

uforklarlige ufo-sager, endnu ikke er stødt på en, han ikke har kunnet forklare som noget naturligt.

Dette får mig til at tænke på min favorit ufo-beretning. Tidligt en vintermorgen kom en mand styrtende ind på sheriffens kontor for at fortælle, at han havde set et stort, gult objekt med blinkende, røde lys, rækker med oplyste vinduer og små mennesker indeni, stå på jorden. - Objektet var en skolebus!

Selv om UFO-Abductions: A Dangerous Game ikke er det sidste ord i debatten mellem videnskab og pseudovidenskab, er det ikke desto mindre lykkedes for Klass at give de fiktive fremmede, deres medskyldige blandt mennesker og de kræfter, der står for det ulogiske og ubegrundede, et lammende slag.

Kilde: The Skeptical Inquirer vol. 12, sommeren 1988.

Kommentar:

Så har Klass gjort det igen. Endnu engang har han scoret billige points ved at forklare en del ufo-tilfælde, som alle seriøse ufologer for længst har taget afstand fra.

Klass hævder også, at han har kunnet give en forklaring på alle de ufo-observationer, der er kommet ham for øre den seneste snes år. Denne påstand leder uvilkaarligt tanken hen på en replik fra TV-serien om det

behårede rumvæsen Alf. Hjemme på hans planet, Melmac, har han fået at vide, at han skal finde ud af, hvad han ikke er god til, og så lade være med at gøre det. Klass bruger tilsyneladende samme recept ved udvælgelsen af de ufo-observationer, han vil forklare. Find de ufo-observationer, du ikke kan forklare, og hold dig så fra dem.

Flemming Rasmussen

Den 15. marts 1989 udkom Klass' bog i en opdateret paperback udgave på 222 sider. Pris: \$14.95. Prometheus Books har specialiseret sig i skeptiker-litteratur. Et detaljeret katalog fås ved at skrive til: Prometheus Books, 700 East Amherst Street, Buffalo, New York 14215, USA.

Mysterie-sultne unge

Af Per Borggaard

Mysteriet om.... (Ny serie)

Bermuda Trekanten af Kristian Kristiansen

36 sider, ill. Pris: kr. 58,00

Nessie - søslangen i Loch Ness af Kim Møller Hansen.

48 sider, ill. Pris: kr. 58,00

Ånden i glasset af Klaus Aarsleff.

32 sider, ill. Pris: kr. 52,00

Der må være læser-appel i Gyldendals nye serie "Mysteriet om -". De små bøger er nemme at gå til, selv om de kan tage fat om svære emner som "Ånden i glasset", den makabre leg, der har været ved at skræmme livet af nogle børn.

De første tre bind kom i foråret 1988. Heraf kan Bermuda-Trekanten og Nessie læses fra tredje skoleår og Ånden i glasset fra femte

skoleår.

Gider ungerne så læse dem? Ja, mysterier er altid spændende, og det er sjovt at kaste sig over noget, de voksne heller ikke kan give svar på.

Seriens redaktør, Kim Møller Hansen, har selv forfattet Mysteriet om Nessie - søslangen i Loch Ness. Det er en letlæselig gennemgang af gåden med vægt på de seneste års efterforskning med avanceret apparatur.

Som bekendt er det ikke lykkedes at bevise Nessies eksistens. Ejheller at bevise, at hun ikke eksisterer. Tvært imod tyder meget på, at der er et eller andet i den skotske sø.

Mindst lige så omstridt som Nessie er den mystiske

Bermuda-trekant, hvor skibe og fly forsvinder. Verdens opmærksomhed blev for alvor fokuseret på gåden, da Charles Berlitz skrev om den først i 70'erne.

Om der så er nogen gåde, er et åbent spørgsmål. Men Kristian Kristiansen fra Odense kommer hele vejen rundt om det problem og når også at berøre andre uløste gåder som spøgelsesskibet Mary Celeste.

Man kan med god grund være skeptisk over for Bermuda-myten.

Men der er så megen usikkerhed om de mange forlis i området, at man ikke helt tør afvise den.

Af de første tre bind i serien er Klaus Aarsleffs Ånden i glasset det mest kontroversielle, men også det mest aktuelle, for "legen med ånden" har floreret blandt danske skolebørn i et par år.

Mange unger har siddet bostille i halvørke med hver en finger på det omvendte glas i håb om, at det ville glide hen over bordet mellem

alfabetets bogstaver og tallene fra nul til ni.

På denne måde skulle man få ånder til at stave budskaber. For faktisk begynder glasset tit at bevæge sig, og selv om det ofte bliver til det rene vrøvl, hender det, at der kommer forståelige "budskaber".

Nogle unger er blevet skræmt fra vid og sans, fordi de har spurgt, hvor længe de skulle leve, og har fået til svar, at de snart skulle dø.

Det er næsten for spændende, men Klaus Aarsleff accepterer heller ikke uden videre ånde-forklaringen. Efter en opridsning af spiritismens historie og nogle af de svindelnumre, den har været præget af, fortæller han om et berømt eksperiment fra Toronto, hvor en gruppe opfandt en ånd, som

derefter manifesterede sig - selv om den aldrig havde eksisteret!

Aarsleff nævner også de uforklarlige "åndefænomener", der er forekommet, men påpeger dog, at tankeoverføring sandsynligvis er en bedre forklaring end ånder på de fleste af disse fænomener.

En vis tvivl er der stadig. Mysteriet er ikke endeligt løst. Men de skolebørn, der har læst Aarsleffs lille bog, vil næppe lade sig skræmme fra vid og sans af åndebudskaber.

* * *

I serien "Mysteriet om..." er senere udkommet:

Den afskyelige snemand af Kim Møller Hansen.

Noas ark af Kristian Kristiansen.

Den store pyramide af Klaus Aarsleff.

Dracula af Per Borggaard.

UFOer og reklamer

Af Paolo Toselli.

Ufoerne er som en reaktion på positivismen blevet et billede af genopdagelsen af det fantastiske. De dukker op såvel på himmelen som i massemedierne: i biografen, på TV, i populære bøger, i tegneserier og i reklamer. Offentlighedens interesse for ufoer & ET blev opdaget af profitmagerne før de intellektuelle.

For at finde det første eksempel på et ufo i en italiensk reklame, skal vi helt tilbage til 1960'erne, da "Alfa Romeo" døbte en af deres sportsvogne "Flying Saucer", og "Agnesi" gjorde det samme med en slags rund "pasta".

Nærkontakt af tredje grad.

Nu bruger mange firmaer over hele

jorden ordet "ufo" som logo på sportstøj, lamper, software, solbriller, tyggegummi osv., og det kan altså føres tilbage til Spielberg's succesfulde film Nærkontakt af tredje grad, som havde en stærk indvirkning på den italienske reklameindustri i to forskellige retninger: direkte forbindelse til begrebet "nærkontakt" (et ord, der klinger godt, og lyden af at komme nærmere, en god reklame for kosmetiske produkter), og visse billeder: selvfølgelig den lange øde vej, men også ufo-lignende rumskibe, lys fra oven, spøgelsesagtige huse osv.

En yoghurt for ET.

Det bedste eksempel er den nyere TV/spot for "Danone" yoghurt: En gammel mand og en bilist bliver blandede af en lysstråle, der kommer fra oven. En stemme siger: "De kommer i millionvis fra alle steder," flokke af entusiastiske personer kigger op på nogle skinnende, flyvende objekter, der ændres til store jordbær, som så proppes ned i en gigantisk yoghurt.

"Fiat" brugte en lignende scene for deres "Croma" ("planet bil"): et klart lys uden for et hus påkalder sig en families opmærksomhed. De går udenfor og ser et gigantisk rumskib passere over dem. Da det er væk, står der en ny bil foran dem.

En anden Spielberg film, E.T., har inspireret producenten af

"Yomo" yoghurt til at følge "Danones" kampagne op ved at vise en rumfirben-mand, der glemmer tiden, da han forsøger at smage en yoghurt, der holdes frem af et uvilligt vidne. Væsenet efterlades af dets eget rumskib (som ses flyve om bag nogle træer, næsten som i filmen). "Du nåede ikke den interplanetariske diligence," siger manden (den kendte italienske komiker Beppe Grillo, som fik "Annonce og Succes" prisen 1986 for denne reklame).

Zenith eksemplet.

I 1980 brugte "Zenith" ure i en reklamekampagne "typiske" ufo/fotos sammen med "afslørende udtalelser" som: "Den perfekte Zenith teknologi vil interessere selv meget avancerede ET-besøgende."

I en anden "Zenith"-kampagne i 1981 vistest nogle ufoer, der lyste på observatørernes ure, og i to TV-reklamer "forsvandt" ure endda.

Et budskab?

Der blev også brugt ufo-observationer og ufo-billeder i reklamer for "Peugeot" biler, "Philips" TV/apparater, "Pioneer" Compact Disc/afspillere, "Texas" lommeregnere, "Sony" videomaskiner og endda for en "Bidone Aspiratutto" støvsuger (der aktiveres af et ufo, så den suger alt fra et køkken til sig, hvorefter den selv suges op i ufoet!)

(illustration fra "UFO. Rivista Di Informazione Ufologica" nr. 3, 1987)

Det kan være svært at forstå, hvorfor det er blevet så almindeligt at se eller tale om ufoer/rummænd. Men det har haft den effekt, at ufoer (selv om man ikke tror på dem, eller blot

griner ad dem) er blevet så dagligdags, at ufo-observationer ikke længere er noget usædvanligt for den brede offentlighed, de er trivielle. Er det derfor, at de ses mindre på himlen og mere i

medierne Og hvis antallet af ufo-observationerne stiger, er det så på grund af flere af disse reklamer, eller følger reklamerne observationsbølgerne?

Vi ved det ikke, men der er helt sikkert et mytologisk element, som vi ikke kender. Men det symbolske budskab er: "Vi er ikke alene."

Kilde: Italian UFO Reporter, nr. 5, juli 1987.

Kommentar:

Reklame-ufoerne er også fløjet til det kolde nord. Da dansk TV trådte ind i reklamealderen fulgte de og

andre former for "ufoer" med. "Grundig" lader et rumfartskontrolcenter betegne deres nye videomaskine som et ufo, der kommer svævende gennem rummet for øjnene af nogle forbavsedede astronauter, hvorefter det lander perfekt under et "Grundig" TV.

"Citroen" bruger begrebet "Uidentificeret benzinbil", da deres nye BX Diesel Turbo opspores på radar. Og sidst, men ikke mindst, TV-2's stationsbillede giver visse associationer i retning af et nydeligt lille ufo, der kommer flyvende hen over de hastigt drivende skyer. Vær sikker, der dukker flere op.

Et overblik...

Af Hans-Werner Peiniger

MUFON 1987 International UFO Symposium Proceedings.

222 sider, mange illustrationer.
Pris: US\$ 15,00.

Den 26.-28. juni 1987 holdt den amerikanske ufo-organisation MUFON sit årlige møde. Dette møde, Det 18. "MUFON Symposium", blev holdt på American University i Washington D.C. Under mottoet "International Symposium om uidentificerede flyvende objekter: 1947- 1987" fortalte mange forskellige ufo-forskere om

resultaterne af deres forskning.

Dr. Roberto Pinotti fortalte om den italienske ufo-scene. I sit indlæg "The Italian Scene, 1947-1986: A Roundup" gav han en orientering om ufo-observationer og de italienske ufo-organisationers aktiviteter i perioden 1947-1987. Senere i sit indlæg kom dr. Pinotti ind på de lidt mere specielle ufo-tilfælde og resultaterne af en statistisk analyse. Til sidst i sit indlæg fortalte han om de italienske myndigheders aktiviteter, når det gjaldt ufoer.

Den sydafrikanske forsker Cynthia Hinds indlæg, "History and Cultural Interpretation of UFOs in Southern Africa 1947-1987", handlede overvejende om nogle få interessante, sydafrikanske ufo-tilfælde, deriblandt også et CE-3 tilfælde og et tilfælde med fysiske spor.

J.J. Velasco, leder af den franske ufo-organisation GEPAN, fortalte bl.a. om den videnskabelige gruppes arbejde og om de observationsberetninger, politiet og militæret havde analyseret. Han fortalte også om gruppens metoder og om de seneste ti års resultater. ("Scientific Approach and Results of Studies into Unidentified Aerospace Phenomena in France".)

Kanishk Nathan foretog en afstikker til præ-astronautikken. Den indiske EDB-programmør fortalte i sit indlæg, "UFOs and India: Ancient and Contemporary", om de sanskrit-tekster, hvor der

berettes om flyvemaskiner, Vimanas. Hans indlæg afsluttedes med nogle nyere observationer.

Også i Uruguay og Brasilien forsker man i ufoer. Det fortalte Willy Smith om i sit indlæg "Ufology in Uruguay and Brazil". Han fortalte kort om nogle vigtige ufo-observationer og kom derefter med en kritik af ufo-organisationerne. I denne sammenhæng fortalte han om sit Project UNICAT, der undersøger og computerbehandler alle ufo-observationer (se iøvrigt UFO-NYT nr. 2 og 3, 1989).

Hilary Evans fortalte om den britiske ufo-forskning, og hvad man havde udrettet de seneste 40 år. Han fortalte om den officielle holdning til undersøgelserne, om mediernes behandling af dette emne, om populære tidsskrifter og bøger, og om forskerne.

I sit indlæg "From Arnold to Hynek: The End of an Era" skitserede Davis M. Jacobs ufo-fænomenets historiske aspekt. Derefter inddelte han ufo-forskningen i to faser. Den første fase var forsøget på at bevise fænomenets eksistens. Som eksempel gav han Kenneth Arnolds observation. Den anden fase var at undersøge, hvilke motiver de intelligenser, der står bag fænomenet, har. Et fælles træk var den senere tids meget omtalte bortførelsestilfælde.

Senere fulgte følgende indlæg: Daniel Sliberto Perisse: "Correlations Between the UFO Phenomenon and Its Associated

Entities."

Daniel A. Perisse: "Deception Island UFO Sightings."

Bertil Kuhlmann: "Forty Years of Ufology in Sweden."

J. Antonio Huneeus: "A Historical Survey of the UFO Cases in Chile."

Det foreliggende hæfte fra MUFONs møde giver læserne et overblik over de seneste 40 års ufo-forskning. Forfatterne kommer i deres indlæg til den konklusion, at ufo-fænomenet eksisterer og er en bredere og mere intensiv

videnskabelig forskning værd. Dette ses i særdeleshed i bortførelsestilfældene, hvor man nu opdeler forskningen i to faser. Denne relativt saglige debat om ufo-fænomenets forskellige aspekter gør bogen anbefalelsesværdig. MUFONs møder er for ufo-forskerne en vigtig informationskilde.

Kilde: Journal für UFO-Forschung nr. 2/88.

Da ufoerne sværmede over det ganske land

Af Per Borgaard

Ufoer over Danmark, bd.1 (1946-64)
144 sider. Pris: 128,00 kr.
Sphinx Forlag.

Som gammel ufolog får man varme ører af Willy Wegners nye bog om ufo-problematikken i Danmark 1946-64. Hold kæft, hvor var vi naive.... og ikke alle havde min undskyldning: Jeg var kun syv år i 46, og ti, da jeg i ugebladet Hjemmet fik det første kik ind i ufoernes gådefulde skyggeverden.

Bibliotekar Willy Wegner, selv ufo-veteran, har skrevet første

bind af ufo'ernes danmarkshistorie. Han begynder med spøgelsesraketterne over Skandinavien. Wegner holder mest til, at det har været tyske raketter. Russerne erobrede jo i 1945 en del tyske raketter og raketeksperter. (De andre eksperter endte i USA og var med til at starte NASA)

Helt skudsikker er raketforklaringen ikke. Hvorfor skulle nogen ved deres fulde fem eksperimenter ind over andre landes territorier? Og hvorfor fandt man aldrig stumper af de

raketter, folk så eksplodere og styrtede ned?

Året efter, sankthansdag 1947, blev amerikaneren Kenneth Arnolds observation af ni flyvende skiver, som han sammenlignede med tallerkener, startskuddet for den globale ufo-feber, der har holdt sig i 41 år, selv om temperaturen nu er den laveste siden 47.

Wegner haler danske rapporter frem og fortæller ret detaljeret om de første ufo-bøger på dansk og amerikaneren George Adamskis fatale indflydelse på ufo-forskningen i Danmark i adskillige år.

Adamski påstod, han havde mødt en smuk og glad rummand fra Venus i en amerikansk ørken. Ikke underligt, hvis gæsten så lykkelig ud. Selv Death Valley ville være kølig for et Venus-væsen - men en rigtig venusianer ville aldrig nå at nyde det. Han ville splatte ud med et drøn, i det samme øjeblik han vovede sig ud af sit rumskib. På Venus er lufttrykket så højt, at en Venus-organisme på Jorden ville eksplodere som en dybhavsfisk der trækkes op.

Kort sagt, hvis Adamski mødte nogen i ørkenen den dag, var fyren ikke fra Venus. Formentlig var han slet ikke. Men det forhindrede ham ikke i at fortælle Adamski, at atombomber er farlige, at vi skal være go'e, og at Adamski var specielt udvalgt til at møde rumfolkene.

Desuden fortalte han Adamski noget, denne ikke måtte røbe. Et træk, der senere gik igen hos

andre kontaktfolk. Det spænder nysgerrigheden hos dem, der skal hoppe på historien.

Katastrofe nr. 2

Wegner fortæller, hvordan en række danske ufo-grupper voksede frem. Underligt nok nævner han ikke direkte 50'ernes anden katastrofe for dansk ufo-forskning: At en sønderjysk pilot ved navn H.C.Petersen blev sendt til uddannelse på Wright-Patterson Air Force Base i USA.

HC opdagede, at USA netop på den base havde et kontor til at indsamle og behandle ufo-rapporter, skønt der havde stået i danske aviser, at USA havde opgivet at udforske ufo-gåden.

Det var altså løgn. Derfor konkluderede HC, at myndighederne kendte sandheden om ufoerne, men skjulte den. Først langt senere fik offentligheden adgang til papirer, som viser, at myndighederne var lige så ufo-forvirrede som alle andre.

Ulykkeligvis fik opdagelsen af ufo-kontoret HC til at tage et fatalt skridt videre og sluge George Adamski råt med venusianer og det hele. Hjemkommen til Danmark stiftede han Scandinavian UFO Investigation, SUFOI, med hovedkvarter i Vojens. HC's charisma og sønderjyske udholdenhed betød, at SUFOI på få år udkonkurrerede de andre ufo-grupper.

Willy Wegner har i bogen

gengivet mit gamle legitimationskort som medarbejder i SUFOI "efter de herfra udsendte retningslinjer. Kortet skal være behørigt underskrevet for at være gyldigt. Se bagsiden."

Kortet var behørigt underskrevet af HC, selv om det var en kamp at nå så vidt. Bortset fra Handy på Jyllands-Posten mistroede HC alle journalister: De knægtede sandheden om ufo'erne.

Jeg var bare elev. Det var måske derfor, jeg slap ind.

Havde jeg taget kortets bagside helt alvorligt, havde jeg nok ikke turdet. Det fastslog: "Som medarbejder i SUFOI har du pligt til, hvor som helst og når som helst det er belejligt, at udbrede kendskabet til vore venner fra rummet ud fra de retningslinjer, der er givet af undertegnede."

Ufoerne var altså identificerede. Sandheden havde Adamski jo afsløret. Selv om jeg fik en sur smag i munden, da jeg læste om et lille dyr, Adamski havde set på Månen. Jeg kunne tro på et fremmed rumskib, ikke på luft på Månen. Men ellers var hans historie fascinerende, og vi, der ikke kendte en brik til teosofi, kunne ikke vide, at Adamski havde stjålet med arme og ben fra okkulte kilder til sin historie. Det stod ikke i UFO-Myt, som HC sad på. Og det blad var de fleste ufologers eneste informationskilde i starten.

Bele cirkus'et om den kære svindler Adamski bliver glimrende klarlagt i Wegners bog. Den giver

også en oversigt over en anden speciel begivenhed i dansk ufo-historie: Veggerby-dammen med de mystiske huller i isen.

Sjældent har så mange slidt så meget så frivilligt for så lidt...

Rumskibet på Als

Et særligt kapitel var den sønderjyske kontaktperson, der så et rumskib lande på Als allerede 19. juni 1951. Josef Maliszewski, russer født i år 1900, blev i Danmark efter 1. verdenskrig og blev den første dansker, der fik fornøjelsen af at tale med et rummenneske - endda en smuk kvindelig pilot. Hvis hans beretning står til troende.

Det var ikke noget lille rumskib, han havde kontakt med: Piloten fortalte, at besætningen bestod af 200 mænd, 100 kvinder og 100 dværge.

Det fortæller Willy Wegner også om og gennemgår en række af de mere usædvanlige observationer i perioden. Wegners bog kommer faktisk vidt omkring, før den slutter i 1964, da SUFOI's bukser brast: Sceptikerne ville have en videnskabelig ufo-undersøgelse, ikke være missionærer for rumfolkets profet - en rolle, Adamski i øvrigt ikke længere var ene om.

SUFOI revnede med et brag. Men HC, der var flyttet til Sunds, svigtede ikke sin guru. Han stiftede IGAP for at bære Adamskis sandhed videre. Den lever endnu - på myten om en international

sammensværgelse, som skjuler sandheden om ufo'erne for os.

SUFOI eksisterer også stadig, men har som IGAP for få medlemmer. Årsagerne er stik modsatte: IGAP er for fantastisk, hvorimod mange

synes, at SUFOI har blæst så meget støv af ufo'ernes vinger, at der ikke er mere sjov ved dem. Det vil Wegner nok berette om i næste bind.

UFO-tro uden Gud, men med et hedt Helvede

Af Per Borgaard

The Message Given to Me by
Extra-Terrestrials/They Took Me to
Their Planet.

Af Claude Vorilhon (Rael). AOM
Corporation, Tokio, 1986.
Pocketbook.

Adw, som de siger i tegneserier, når de kommer til at smage noget afskyeligt. Skal analogien til smagssansen fastholdes, må Claude Vorilhons religion, som han fremlægger i denne bog, svare til et mix af amerikansk olie og komøg.

Det skyldes ikke kun min fordom imod religioner uden gud. (De minder for meget om oksesteg uden okse) Men en religion uden gud og alligevel med et evigt helvede - det er bare for meget!

Det er nøjagtig, hvad den menneskekærlige Vorilhon - Rael, som rumfolkene har døbt ham -

præsenterer os for.

Real er franskmænd. Og kontaktperson. Hvor hårdet jeg end er efter mere end 30 år i ufo-logi, herunder mere eller mindre intim omgang med amerikanske, sydamerikanske og sydafrikanske kontaktfolks budskaber fra rumfolkene til den uvaskede, måbende menneskehed på Jorden, ja, så slår Rael's lære alle rekorder i afskyelighed.

Vorilhon - født uden for ægteskabet af en fransk moder, med en jødisk fader, hvilket han lægger stor vægt på - var et problembarn (ikke underligt, omstændighederne taget i betragtning) og ernærede sig senere kummerligt som væddeløbsjournalist, indtil rumfolkene åbenbarede sig for ham den 13. december 1973 ved en udslukt vulkan i Clermont-Ferrand. Senere gav de en tur til

Paradisets Planet, hvor han mødte Moses, Jesus og diverse andre pæne mennesker.

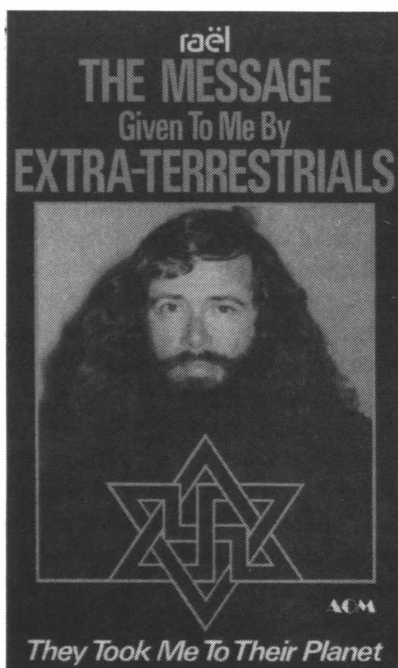
Men allerede ved første møde udpegede de ham til verdensfrelser og forsynede ham med et gyseligt symbol, der kombinerer hagekorset og davidsstjernen. BØVS!

Hans lære er i al korthed, at jordmenneskene er skabt af en tidligere race rummennesker, der er skabt osv. ad nauseam (latin: indtil det kvalmende).

Derved synes den geniale Rael at have klaret problemet om Vorherre og menneskets skabelse med et snuptag. Og for nogen uhøfligt gør han opmærksom på, at det ikke løser noget som helst, blot skubber gæden om den første årsag langt ud i fortiden, haster vor helt Rael videre til at omtolke Bibelen. Ret radikalt, men det er nødvendigt, når man redigerer Vorherre ud af en bog, der handler om Vorherre.

Men himmel og helvede vil han ikke give slip på: Rumfolkene optager vore liv på bånd og snupper celleprøver af os alle sammen, og når det en gang passer dem, vil de hale alle cellerne op af fryseren og genskabe de rigtigt go'e og de slemme, slemme stygge. De go'e skal så leve et paradisiske liv i en ny krop i 1.000 år, hvorefter de bare kan få ny krop og 1.000 år ekstra i evighed.

Og så kan de nyde, at de onde, onde skurke forsynes med lige så holdbare legemer for, at man kan blive ved med at pine dem. BØVS! (Undskyld, der var den igen. Mental kvalme. Beklager.)

En jordbo er fanget, uanset hvad han gør: Rael's rumfolk inkarnerer ham enten til et værre helvede - helt bogstaveligt i Helvede, uden chance for at slippe væk ved at kradse af, for så får han blot en ny krop - eller også ender han blandt de go'e, go'e, der - at døme efter dialogerne i bogen - må være blevet svært hjerneskadet. Eller også er de dopet til hårrødderne for at udholde kedsomheden. Heller ikke de kan flygte.

Læsernes konklusion må blive, at det bedste er at være lidt anstændig og lidt af en slubbet, så de to ting opvejer hinanden, for så gider rumfolkene ikke have bøvet med at putte én ind i en ny (Undskyld, det er bare for meget for min mentale fordøjelse.)

krop. Men det er ikke den konklusion, Rael forventer. I blændende naivitet tror han, det er en tillokkende fremtid, han udmaler. Bøvs! (Så, nu igen!)

Næ, vi skal lade hår og skæg gro (bedre telepatis-modtagelse - derfor ligner Vorilhon en onduleret vildmand), erkende, at Vorilhon/Rael er vor frelser, Vejledernes Vejleder, aflyde ham eller hans assistenter og sende ham nogle skillinger.

Ikke nødvendigvis i nævnte rækkefølge. Man må også begynde med skillingerne.

Så vil han til gengæld gøre, hvad han kan for at skabe en samfundsorden, hvor kun folk med over 200 i intelligenskvotient kan blive valgt, men folk med en intelligenskvotient på 150 får stemmeret. Geniokratiet skal styre! siger Rael rummand.

Gad vist, hvor dumme de selv er, når de ikke kan finde bedre talsmand end Rael. I afsnittet om hans besøg på rumfolkenes paradisplanet beskriver han, hvordan rumfolkene skaber en tro kopi af ham, ud fra en af hans kropceller. Med alle hans erindringer, oplevelser, erfaringer.

Han understreger, at det ikke er en robot, men faktisk ham selv i et nyt legeme af den slags, alle de go'ere får. og så nævner han uden tøven i stemmen i forbifarten, at de destruerer hans dobbeltganger, fordi man ikke har brug for ham. (Urghh, her klares det ikke med et bøvs, her er brug for en mental

spand. For når kopien er ham selv i samme grad, som han selv er - så er det WORD, de rare rumfolk begår, ligesom vi andre klapper til en flue.)

Det generer ikke Rael, der fortsætter til et gangbang med en flok lækre biologiske dameroboter.

En ting er, at en mand - på grund af dårlige nerver, penge nød eller et indre sjæleligt pres efter en forfærdelig barndom - kan opdigte en historie som Vorilhons og måske endda overbevise sig selv om, at den er sand trods alle de hyleskægge/tragiske huller i historien.

Men nu kommer vi til det virkeligt uhyggelige: Denne bog er trykt i Japan (I en klodset oversættelse fra fransk til engelsk), for der er afdelinger af Den internationale Raelianske Bevægelse ikke bare i Vorilhons hjemland Frankrig, men i Schweiz, Belgien, England, Italien og flere afrikanske, asiatiske og amerikanske lande. Dette ubehjælpssomme falskneri - hvadenten det er opstået i god eller ond vilje - er altså blevet accepteret af mennesker i mange lande, som åbenbart ikke kan se banaliteten på grund af manglende kvalitetssans, og som ikke har elementær viden og intelligens til at opdage hullerne i historien, selv om de er store nok til at sejle en Storebæltsfærge igennem.

Over for det vanvittige faktum blegner selv min galgenhumor.

Lysår fra sandheden?

Af Svend-Olov Svensson

Light Years: An Investigation into the Extraterrestrial Experiences of Eduard Meier

Af Gary Kinder. The Atlantic Press.

266 sider, illustreret.

Pris: US\$ 18,95.

Meier-tilfældet har fået megen omtale. Men meget af denne omtale stammer fra folk, der har økonomisk interesse i sagen. Der findes nu kulter med Meier-troende i de fleste vest-europæiske lande og USA. Selv i Sverige findes der en gruppe i Göteborg-dalen.

Eduard "Billy" Meiers historie går i korthed ud på, at han, endda siden barndommen, har haft kontakt med ikke-jordiske væsener og besøgt forskellige planeter. Han siger, at han i perioden 1975-80 har haft kontakt med væsener fra Pleiaderne, oftest med den skønne Semjase, som han modtog et budskab med religiøst/filosofisk indhold fra.

Ufoer i en skoøske

Han har taget i hundredevis af fotos af deres fartøjer. Disse er meget tydelige og viser svævende,

diskosformede genstande over forskellige skovområder. Der findes dog ingen vidner, hverken til kontakterne eller foto-optagelserne. Meier har endda taget flere film.

Meier opbevarede sine fotos i en skoøske under sin seng. Mange af dem er forsvundet, da stort set hvem som helst kunne gå ud og ind af hans hus.

Han bor i landsbyen Hinwil i Schweiz. Meiers fotos og påståede kontakter trak en masse mennesker til. Unge mennesker rejste deres telte i haven. Rige, midaldrende damer fra bl.a. USA og Japan kom for at høre om hans oplevelser. For dem holdt han lange foredrag om den filosofi, han havde lært af Semjase.

Tvivlsomme kilder

Gary Kinder har fået de meste af sit materiale via interviews med Wendelle Stevens og ægteparret Elders. Til gengæld får de en vis procent af salgsindtægterne fra bogen! Wendelle Stevens er pensioneret oberst og afsoner for tiden en fængselstraf på 7 år for seksuelle overgreb på småpiger.

Ægteparret Elders var i

begyndelsen kritiske over for hele historien, men efter de havde besøgt Meier sammen med den entusiastiske Wendelle Stevens, ændrede de mening. De gennemsøgte alle værelser og udhuset på Meiers gård, men fandt intet mistænkeligt, hverken modeller eller lignende.

Modstridende analyser

Kinder henvendte sig til en del fotoeksperter for at få billederne analyseret. Men da Meier ikke har et eneste af negativerne, var der ingen, der med sikkerhed kunne sige noget om ægtheden. Der eksisterer kun anden- og trediehåndskopier. Et par eksperter udtalte, at billederne så ægte ud. Er de forfalskninger, er de virkelig godt lavet.

Andre analyser, som blev udført af Ground Saucer Watch, viste, at det bl.a. er modeller, der hænger i tynde snore. Nogle af dem er ophængt i balloner. Den metode har bevirket, at Meier har kunnet tage mange fotos hurtigt efter hinanden. Vinden førte ballonen væk, så fartøjet har befundet sig på forskellige positioner. Det er på samme måde, at Meier har taget sine berømte film. Men det fortæller Kinder ikke.

Meier må have haft en eller flere hjælpere, da han tog sine billeder. Han har nemlig fået sin ene arm amputeret efter en busulykke.

Meier er ikke millionær

Familien Meier lever under ganske små forhold. Deres indtægt består stort set af den pension, han får som følge af sit handicap. Deres hjem er ikke moderne, og de har en mindre alv af kartofler og grøntsager.

Man ved ikke så meget om forfatteren Gary Kinder. Denne bog er hans første ufo-bog. Den giver et ukyndigt og ukritisk indtryk. Parallelt indflettes den amerikanske ufo-historie fra Arnolds observation i 1947 til Pascagoula-tilfældet fra 1973.

Når man læser bogen, får man det indtryk, at den er baseret på interviews med de personer i USA, der har været indblandet i Meier-tilfældet. På de sidste sider får man, meget overraskende, at vide, at Kinder har besøgt Meier i flere måneder og interviewet ham, hans familie og mange andre inklusive det fotofirma, hvor Meier fik sine film fremkaldt.

Bogen er skrevet i et ret godt sprog. En person med ringe forkundskaber i emnet kan tro, at Meier taler sandt. Kinders motiv til at skrive bogen er udelukkende økonomisk. Første oplag er trykt i 50.000 eksemplarer. Bogen har indtil nu solgt ret godt og er blevet omtalt både i radio og TV.

Mine afsluttende bemærkninger er følgende:

Meier kan have haft en form for psykisk oplevelse eller religiøse åbenbaringer. Han har dog aldrig fotograferet et rumskib fra Pleiaderne endsige været i nærheden af et. Bogen er et afskrækkende eksempel på mennesker, der af økonomisk interesse udnytter personer som Meier. Det er Wendelle Stevens og ægteparret Elders, der er de

virkelige skurke i denne sammenhæng. Billy Meier er kun offeret. Min teori er, at Kinder er blevet håndplukket af Stevens til at skrive denne bog. Stevens og ægteparret Elders har tidligere skrevet positive bøger om Meier-tilfældet (UFO Contact from the Pleiades, vol. I & II).

Kilde: AFU Newsletter nr. 31.

Bognoter

USA oplever nu en ny bølge af ufo-litteratur. Alle synes at kaste sig over chancen for at sætte kulør på emnet. Gamle 60er-klassikere som Frank Edwards og John Fuller udkommer endda i nye udgaver.

Colors in the Dark.
Af Marianne Sheenefield.

Den succes, som Whitley Striebers og Budd Hopkins' bøger om bortførelsestilfælde i USA havde, har nu lokket flere selvbiografiske historier om samme emne frem. Marianne Sheenefields blev i en alder af 11 år blind efter en ufo-kidnapning i 1952. I 1972 blev hun atter udsat for en ufo-kidnapning. To år senere fik hun så synet igen og i tilgift en psykisk evne, så hun blandt andet kan diagnosticere sygdomme på andre mennesker. Sheenefields

facinerende historie er beskrevet i en artikel i Pursuit nr. 80, som er vores kilde.

(AFU Newsletter 32)

Invasion, They Come in Silence.
Af Ellen Crystal.

Endnu et kommende værk om ufo-kidnapninger, som vi ikke ved så meget om i skrivende stund.
(AFU Newsletter 32)

Mind Powers, Transmutations and UFOs.

Af Albert Dardanelli. 1987.

Forfatteren er læge og meget optaget af de hudmærker, som mange ufo-kidnappede fortæller om som en eftervirkning, og som har en tendens til at opstå ved kroppens akupunkturpunkter. Forfatteren tror, at fremmede væsener fortsat manipulerer med menneskers psyke

og gener, og at dette har stået på mindst siden Moses' tid.

(AFU Newsletter 32)

Failure at Science.

Af Robert D. Boyd. Udgivet af forfatteren. Mobile, Alabama, USA. 50 sider.

Pris: US\$ 10,00.

En detaljeret kritik af det meget omtalte nye amerikanske "Gulf-Breeze"-tilfælde, en serie hændelser meget lig Eduard Meier-tilfældet. MUFON, en stor amerikansk ufo-organisation, har naivt bakket tilfældet op, og Boyd er stærk kritisk over for de amerikanske entusiaster.

(AFU Newsletter 32)

Disneyland of the Goods.

Af John A. Keel. Amok Press. 1988.

268 sider.

"Gamle" John Keel er tilbage med en ny bog om sine "kosmiske spøgefugle", der nu befinder sig i et "Gudernes Disneyland".

(AFU Newsletter 32)

Animal Mutilations, the UFO Factor

Af Linda M. Howe. Arcturus Book Service 1988.

Udgivet i et meget begrænset oplag.

Howe lavede i 1980 en TV-film om dyremishandlinger i USA. I denne bog fortæller hun bl.a. om, hvordan hun traf en

efterretningsofficer fra flyvevåbenet, og hvordan hun fik nogle hemmeligtstemplede dokumenter om en nedstyrtet tallerken at se. Den omtalte efterretningsofficer er formodentlig den samme mand, som mistænkes for at stå bag de såkaldte MJ-12-dokumenter (som i visse kredse anses for at være falske).

(AFU Newsletter 31)

Scavengers from Space: The UFO Hostility Hypothesis

Af Jerome Eden.

Udgivet privat 1988.

AFU får ofte henvendelser om Wilhelm Reich, orgonenergi og Trevor James Constables bøger og forskning. I denne nye bog af Reichs og Constables efterfølger anses ufoerne som ekstremt fjerntlige.

(AFU Newsletter 31)

Transformation

Af Whitley Strieber.

I et brev til Claus Svahn (den 19. februar 1988) fortæller succesforfatteren af bogen Communion, at han nu har skrevet en opfølgende ufo-bog, der kommer på markedet i USA i efteråret 1988. Whitley har modtaget mere end 4.000 breve fra mennesker, som fortæller om en "besøgsoplevelse af en eller anden slags". "Alt det, der sker for os, er usædvanligt, vidunderligt,

frygteligt og måske farligt."
(AFU Newsletter 31)

Night Siege

Af J. Allen Hynek, Philip Imbrogno
& Bob Pratt.

Bogen fortæller om de ufo-observationer, der fandt sted i en fem års periode i dalen ved New York. Her har i tusindvis af mennesker set en kæmpestor "flyvende vinge" komme svævende. Et moderne spøgelsesfly af typisk amerikansk kæmpeformat! Hynek medvirker postumt med korte indlæg, men skal ikke betragtes som hovedforfatter.
(AFU Newsletter 31)

UFOs, ETs & Visitors from Space

Af Melvin Berger. G.P. Putnam's Son, New York 1988. 79 sider.

Bogen er skrevet for de yngste læsere (10-14 år) og citerer i rigt mål både Menzel, Klass, Oberg og Scheaffer. Berger har helt udeladt Arnold-, Hill- og Zamora-tilfældene, men fremhæver George Weber/William John Meyer-tilfældet fra den 13. december 1961 ved George Washington University som uopklaret. Afsnittene om SETI og fortidsastronauter er rimelige.

George M. Eberhart

A Research Paper Pertaining to the Foo Fighters & Ghost Rocket Phenomenon

Af Mark Ian Birdsall. Quest Publications, Leeds, England 1988. 28 sider.

Birdsall, forskningsleder ved Yorkshire UFO Society, mener, at de fleste ufo-rapporter fra perioden 1942-1948 skyldes hemmelige tyske projekter, der faldt i de allieredes hænder i slutningen af anden verdenskrig. Dette hæfte er et foreløbigt dokument, der nævner muligheden for, at private firmaer sammen med Luftwaffe har lavet udkast til runde fly i 1942. Birdsall har på en eller anden måde fremskaffet top-hemmelige dokumenter fra de britiske og amerikanske efterretningstjenester. I disse dokumenter omtales undergrundsvirksomheder i Rumænien og Jugoslavien. Og her skulle ifølge Birdsall være afprøvet ufolignende fly. Jeg håber, at hans kommende bog vil indeholde en bedre dokumentation og flere detaljer.

George M. Eberhart

UFO Abductions: The Measure of a Mystery

Af Thomas E. Bullard. Fund for Ufo Research, Washington D.C., 1988. 2 bind.

Pris: US\$ 100,00.

Dette store værk er mere omfangsrigt end hans foreløbige rapport, der blev udgivet i 1987 (300 sider mod 642). Undersøgelsen var bestilt af Fund for UFO Research for at sammenligne de mere end 300

bortførelses-tilfælde, der har været omtalt i litteraturen indtil 1985. Bullard skriver, at der er et stort antal af både store og små ligheder i rapporterne. Der er faktisk alt for mange til, at de alle kan være svindel eller tilfældige fantasier. Bullard indrømmer dog, at han ikke kan forklare, hvorfor de har ligheder: det kan være fordi, at de alle er sande, fordi de alle er subjektivt sande, eller fordi de er et resultat af tidligere bortførelsestilfælde.

I første bind analyserer Bullard hændelsesforløbet i bortførelsesberetningerne, fra tilfangetagelsen til eftervirkningerne, de mentale og fysiske eftervirkninger som følge af oplevelsen, mødet med de forskelligartede væsener og deres fartøjer, og gennemgår rigtigheden af de ikke-jordiske og psykologiske fortolkninger.

Bind 2 er et katalog, der indeholder et kort resumé af alle

tilfældene i Bullards samling og en vurdering på grundlag af troværdighed og efterforskning.

Prisen er måske meget høj, men pengene går til støtte af andet ufo-forskningsarbejde og er således en god investering. Denne undersøgelse er nødvendig for alle dem, der ønsker at have en begrundet mening om ufo-bortførelsestilfældene.

George M. Eberhart

Phanton Ariel Flaps and Waves.

Af Nigel Watson. Wagonia Magazine 1987.

24 sider. Pris: 94 pence.

Dette hæfte indeholder et kort sammendrag med referencer af forskellige ufo-tilfælde lige fra Springheel Jack 1830 til de svenske spøgelsesraketter i 1946. Blandt indholdet er også nogle mindre kendte bølger, såsom luftskibsbølgen over Rusland og Polen i 1892, og norske rapporter fra 1914-1916. Spørgsmålet, om hændelserne er af ufologisk eller sociologisk art, står fortsat åbent, da Watson på denne måde håber på, at han kan inspirere andre til at undersøge disse tidlige rapporter uden at skele til, om ufoerne er fremmede rumskibe eller ej.

Kilde: International UFO Reporter, marts/april 1988/George M. Eberhart.

Parapsychology and the UFO

Af Manfred Cassier. London 1988.

62 sider.

Pris: f 3,75.

Cassiers hæfte identificerer et antal punkter og skæringslinjer mellem ufo-tilfælde og psykiske fænomener. Han er hurtig til at fortælle, at han ikke nødvendigvis støtter den teori, at ufoerne er af parapsykologisk oprindelse, men han mener, at erfaringer fra ét videnskabeligt fag kan kaste lys over et andet. Nogle af de emner, der omtales i hæftet, er genfærd, ånder, lugte og lyde fra bankeånder. Overfladisk, men alligevel provokerende.

George M. Eberhart

The Mystery of....UFOs

Af Mary Blount Christian. Mankato

Minn. Crestwood House, 1987. 47

sider.

Her er endnu en bog, der nok vil forvirre børn mere, end den vil informere dem. Et afsnit om indviklede tilfælde er ét stort rodsammen. Klemt inde mellem Budd Hopkins og Lonnie Zamora er seks sætninger om Billy Meier. Her er to af dem: "Videnskabsmænd jorden over kan ikke afvise hans bevis. Hvis disse fotos er svindel, er det de bedste, der er lavet!".

George M. Eberhart

Major UFO Waves, 1896-1982:Postmortem and Findings

Af Ahmad Jamaludin. Udgivet af forfatteren, Pahang, Malaysia, 1988. 137 sider.

Forfatteren har udført et stort arbejde med at samle kildemateriale, hvilket må være svært i Malaysia. På landkort, i tabeller og diagrammer viser han, hvor, hvornår og aktivitetstyper. Jamaludins teori er, at ufo-bølger danner mønstre, som peger på, at der i vort solsystem er en roterende, pulserende elektromagnetisk kraft, som ufoerne bruger som radiofyr eller flyvekorridor. Under ufo-bølger øges kildens "pulsationsfrekvens", så flere ufoer kan ledes ned mod jorden. Ikke blot dette, men den hypotetiske pulsar (som astronomerne har overset) har på en eller anden måde forbindelse med jordskælvsaktivitet og - hold jer nu fast! - den sidste uge i Ramadanen, den niende måned i den muslimske kalender. Jamaludins teori gør ham i stand til at forudsige en ufo-bølge i 1989 i enten Japan, Sydøstasien, New Zealand eller Syd-polen.

George M. Eberhart.

The October Scenario

Af Kevin D. Randle. Quality Books,
Lake Bluff, Illinois, USA, 1988.
Pris: US\$ 9,95.

I The October Scenario, der er skrevet af en forhenværende efterretningsofficer i flyvevåbenet og APRO-forsker, hævdes det, at den eneste ufo-observation, hvor det drejede sig om ikke-jordiske fartøjer, fandt sted i oktober 1973. Alle andre, både før og efter - med 1957-bølgen og Hill-tilfældet i 1961 som eneste mulige undtagelse - var ifoer eller svindel. Chancerne for fremmedes besøg er så lille (og afstandene så store), at hvis det sker, vil det ifølge Randle kun være i kort tid, så de fremmede lige får tid til at indsamle menneskeligt, genetisk materiale og så hurtigt returnere, før alderdommen sætter ind. Nogle bortførelsestilfælde fra 1973 støtter denne teori, men intet fra Hill-, Travis Walton- og Villa Boas tilfældene. Randle burde i høj grad læse Bullards rapport, "UFO Abductions: The Measure of a Mystery".

George M. Eberhart

AIDS: Soviet First Strike.

Af Tom Bearden.

En bog om ufo-fænomenets grænser.

Tom Bearden tilhører de ekstremt russerhadende amerikanske ufologer. Nu har han kastet sig over AIDS (som russerne står bag?) - og fundet lægemidlet - elektromagnetiske bølger.....
(AFU Newsletter 32)

The Problem of Extraterrestrial Civilizations: Philosophical and Methodological Aspects

Af Vladimir V. Rubtsov og A.D. Ursul. 2. udgave. Kharkov, USSR, 1987. 334 sider.

Hvis du kan russisk og er interesseret i SETI, bør du gøre et forsøg på at få denne bog fra dr. Rubtsov ved f.eks. at bytte ufo-bøger eller tidsskrifter med ham, mens der endnu er glasnost. Bogen indeholder et engelsk resume, men det er så kryptisk, at jeg hverken kan udtale mig om bogens kvalitet eller engagement. For tiden skriver Rubtsov på en bog om UFO-problemet og den moderne videnskab. Denne bog udgives på russisk om et år eller så.

George M. Eberhart

High Weirdness by Mail

Af Ivan Stang. Simon and Schuster. New York. 1988. 333 sider. Pris: US\$ 9,95.

De af jer, der gerne vil købe

materiale om ufoer, vil modtage postordre-guiden lavet af den meget satiriske Church of SubGenius' stifter med glæde. I bogen er der adresser og korte (nogle gange fejlagtige) beskrivelse af så forskellige grupper som Shavertron, Stelle Group (stavet forkert), Health Research, Saucer Technology, Unarius og Sourcebook Project. Stang var endda så venlig at nævne en af mine bøger, men forsøgte at give mig æren som forfatter. CUFOs er også nævnt, men med den gamle Lima. Ohio adresse og den sære påstand, at IUR bringer mærkelige annoncer. Du kan i hvert fald skrive til de oplyste adresser efter korrekte oplysninger (så længe postvæsenet ekspederer brevene).

George M. Eberhart

The Alien Agenda

Af Clifford Wilson. Signet. New York. 1988.

Dette er et genoptryk af Wilsons bog UFOs and Their Mission Impossible fra 1974, hvor han påstår, at ufoer er dæmoniske manifestationer. I et nyt kapitel vises, hvad der kan ske, når en fundamentalist undersøger et bortførelsestilfælde.

George M. Eberhart

Channeling: Investigations on Receiving Information from Paranormal Sources.

Af Jon Klimo. Jeremy P. Tarcher, Los Angeles, 1987. 384 sider.

Selv om man kan have stor sympati for meddelere, giver Klimos fine undersøgelser af de paranormale medier og deres budskaber et meget nødvendigt historisk indblik i emnet og sammenfatter de vigtigste hypoteser - mystik, psykologi og fysik - som hører til. Videnskaben og skeptikerne er citeret lige så ofte som meddelerne.

Hvad enten vi kan lide det eller ej, så ser det ud til, at ufologien begynder at hælde mere og mere over mod New Age filosofien. Skønt denne filosofi har sløret grænserne mellem ufo-fænomenet og de psykiske budskaber fra rumbrødrene, hjælper den med at holde os underrettet om udviklingen på "den anden side af hegnet". Af særlig interesse for ufo-historikerne er Klimos afsløring af de moderne kontaktpersoner fra Adamski til Ruth Norman.

Klimo er objektiv og akademisk. Han vover sig aldrig ud på overdrevet som så mange andre forfattere, f.eks. "dr. phil." Kathryn Ridall i Channeling: How to Reach Out to your Spirit Guides (Bantam, New York, 1988).

Kilde: International UFO Reporter, marts/april 1988/George M. Eberhart.

The UFO Conspiracy: The First Forty Years.

Af Jenny Randles. Blandford Press, Poole, Dorset, England, 1987. 244 sider.

Endnu en bog fra en af de førende britiske ufologer. I denne bog rettes søgelyset mod det verdensomspændende regeringsbedrag, der kendetegner ufo-fænomenet. Selv om der ikke er meget nyt i denne bog, borger Randles' engagerede stil og dristighed over den officielle hemmeligholdelse for kvaliteten. Der er lagt vægt på de verdensomspændende holdninger, og de nævnte tilfælde belyser ufologiens globale udbredelse for os nordamerikanere, der ikke har så let ved at få oplysninger om de oversøiske hændelser. Et afsnit i The UFO Conspiracy er en slags supplement til Jenny Randles' tidligere bog UFO Reality, for her fremlægges de bedste fysiske beviser på ufoernes eksistens.

Randles' eneste afstikker til det overentusiastiske er hendes påstand om, at forskellige regeringer har udfærdiget et ufo-"oplysningsprogram" for at orientere offentligheden om de fremmede besøgende. At hun fremhæver filmen Nærkontakt af tredje grad som en del af dette officielle oplysningsprogram, synes ulogisk, når man ved, hvordan underholdningsindustrien i Hollywood arbejder.

Kilde: International UFO Reporter, marts/april 1988/George M. Eberhart

The Fellowship: Spiritual Contract Between Humans and Outer Space Beings.

Af Brad Steiger. Doubleday, New York, 1988. 179 sider.

En positiv ting, man kan sige om Steigers bog om kontaktpersoner, er, at han ikke keder sine læsere med lange, monologer fra de fremmede fra rummet, men forkorter dem. I The Fellowship genfortælles New Age eventyret om renaissance-manden og kontaktpersonen Fred Bell fra Laguna Beach i Californien.

Bell påstår, at han har mødt de samme væsener fra Plejaderne som svejtseren Billy Meier, især Semjase. Ikke blot fortsætter Steiger til bevidstløshed med sine usædvanlige ideer om fortidsastronauter, intergalaktiske planer for en ny civilisation, Atlantis og rumalder-religion, men denne gang laver han et mix med nazi-uføer, alkyi og den ægyptiske mysterieskole - blot for at være kontroversiel, formoder jeg. Det er guf, hvis du er meddeler, men lidt klumpet sovs for en "kød og kartoffel"- ufolog.

Kilde: International UFO Reporter, marts/april 1988/George M. Eberhart.

Cycles of Fire: Stars, Galaxies
and the wonder of deep Space.

Af Willian K. Hartmann og Ron Miller. Workman, New York, oktober 1987.

Indeholder illustrationer af Hartmann, Miller, Pamela Lee og Tom Miller.
189 sider.

Denne flot illustrerede introduktion i astrofysik er det tredje bind i forfatterens bogserie om det ydre rum. I de to første bind The Grand Tour og Out of the Cradle behandles vores solsystem og rumforskningen. Cycle of Fire tager os med ud til det kendte univers' yderste grænse, så vi kan stå på imaginære planeter og betragte den røde kæmpestjerne Antares, en supernova på nært hold og en dobbelt regnbue, der bryder lyset fra en dobbeltstjerne.

Ikke jordisk intelligens og vores søgen efter den omtales kort sammen med adskillige notitser om ufoer (som man vel kan forvente af den tidligere Condom-komite forsker Hartmann og IUR-tegneren Miller). I andre og fascinerende kapitler udforskes fremmede planetsystemer, neutronstjerner og sorte huller, quasarer og aktive galaktiske atom-kerner. Det er bedre end at være der!

Kilde: International UFO Reporter, marts/april 1988/George M. Eberhart.

Survey of Unidentified Aerial
Phenomenon Reports in Delaware
Country, Ohio.

Af Irena Scott i Ohio Journal og Science 87, 1987, side 24-26.

Dr. Scott, fysiolog ved Ohio State University, har interviewet 62 personer, der bor i et område nord for Columbus, hvor der havde været en ufo-observation, der ikke var blevet offentliggjort. Formålet med undersøgelsen var udelukkende at fastslå antallet af ufo-observationer i et bestemt område. 31% af de adspurgte havde på et eller andet tidspunkt indenfor de seneste 36 år set noget, de troede var et ufo; 17% fortalte, at de kendte nogen, der havde set et ufo. Scott mener, at den stigende accept af ufo-fænomenet kan forklares af de mange ufo-observationer såvel som af mediedækningen.

Kilde: International UFO Reporter, marts/april 1988/George M. Eberhart.

Fantasy Proneness and
Psychopathology.

Af Judith W. Rhue og Steven Jay Lynn i Journal of Personality and Social Psychology 53, 1987, side 327-336.

Selv om ufo-bortførelsesoplevelser ikke direkte bliver nævnt i denne artikel, vises vejen til en

fremtidig undersøgelse af disse bortførelser. Forfatterne udsatte to grupper "fantasirige" enkeltpersoner for et batteri af psykiske tests og konkluderede, at hovedparten var godt tilpassede. De fantaserende beskrives som personer, der er gode hypnosemedier med en mental forestillingsevne, der kan se "mere end normalt". Et andet bemærkelsesværdigt træk hos de fantaserende er, at de føler kvalme og angst, når de ser vold på TV og film. De genoplever scener fra deres liv ret ofte. De påstår også tit, at de har psykiske eller mystiske oplevelser, og somme tider rapporterer de falsk graviditet eller fysiske reaktioner som følge af deres fantasier. Undersøgelser af den fantasirigdom, som de ufo-bortførte besidder, kan måske kaste lys over dette emne.

Læs også The Fantasy-Prone Person: Hypnosis, Imagination, and Creativity af Steven Jay Lynn og Judith W. Rhue i "Journal of Personality and Social Psychology" 51, 1986, side 404-408; og The Fantasy-Prone Personality: Implications for Understanding Imagery, Hypnosis, and Parapsychological Phenomena af S.C. Wilson og T.X. Barber i A.A. Sheikhs redigerede "Imagery: Current Theory, Research, and Application", Wiley, New York, 1983, side 340-390.

Kilde: International UFO Reporter, marts/april 1988/George M. Eberhart.

Stealth - and Beyond

Af Al Frickley (pseudonym) i "Gung-Ho: The Magazine for the International Military Man" nr. 8, 1988, side 37-43.

Sammen med nogle interessante oplysninger om nye fly, som er lydløse og usynlige for radar og infrarødt lys, indeholder denne artikel en mærkelig slutbemærkning, hvori det påstås, at der i adskillige år har været et "alien Technology Center" ved Nellis AFB i Nevada, hvor ufo-"udstyr og personale" er blevet undersøgt med henblik på udvikling af stjernekrigsudstyr og andre avancerede våben. Der går også rygter om, at kraftsfelts-, flyvende tallerken- og gravitetsfremdriftssystemer er på tegnebrættet.

Godt nok kun rygter, men fra en overraskende kilde.

Kilde: International UFO Reporter, marts/april 1988/George M. Eberhart.

Enciclopedia de los encontros
ceranos con OVNI's.

Af Vincente-Juan Ballester Olmos
og Juan A. Fernandez Peris. Plaza
y Janes Editors, Barzelona,
Spanien, marts 1987. 383 sider.

Her er endnu en fremragende
spansksproget bog, der ligefrem
skriger på at blive oversat. Den
er ikke et rigtigt leksikon, som
man nok kunne forvente, men en
casebook med omhyggeligt udvalgte
iberiske ufo-tilfælde. Rapporterne
er grupperet efter deres mest

tydelige træk: usædvanlige lysende
genstande, fysiske spor,
EM-effekter, fysiologiske
effekter, bil-tilfælde, tilfælde
med væsener og kuglelyns- eller
"jordlys"-tilfælde. Forfatterne
har også skrevet et kapitel om
ifoer, og i et tillæg fortælles
om, hvad den spanske regering har
gjort med hensyn til ufoer i 1985.

Kilde: International UFO Reporter,
marts/april 1988/George M.
Eberhart

CIA, misinformation og ubåde

Af Anders Liljegren.

CIA's hemlige krig 1981-87

(Original: The Secret Wars of the
CIA 1981-87.)

Af Bob Woodward. Rabén & Sjögren.
1987.
563 sider.

Washington Post-journalisten Bob
Woodward, der afslørede
Watergate-skandalen, har skrevet
sin femte bog. Woodward følger her
forhenværende CIA-chef William

Casey, som i årene 1981-1987
enevældigt styrede den gigantiske
efterretningsfabrik i Langley med
16.000 ansatte.

Bogen viser, at man med store
ressourcer i ryggen (Washington
Post) og en ihærdig indsats kan
kortlægge baggrunden for mørklagte
affærer, i dette tilfælde
Iran/kontrasagen, USAs engagement
i Centralamerika og den tiltagende
spionage/kontraspionage mod Sovjet
og KGB.

Hvorfor nu omtale en sådan bog i AFU Newsletter (og UFO-VISION)? Jo, fordi man ofte ser et meget tydeligt spor tilbage til efterretningstjenesten, når det drejer sig om ufo-"syndromer": kontakttilfælde, rygter om nedstyrtede ufoer, MIB-beretninger ("mænd i sort"), NICAP-infiltrationer og nu senest dokumenterne (falske eller ægte) om den ultra-hemmelige ufo-forskningsgruppe MJ-12. (Et andet rygte siger, at ejeren af skandaleavisen National Enquirer, som i mange år har bragt både meget krydrede sande og direkte usande ufo-beretninger, er forhenværende CIA-agent).

Meget af det, vi "ufologer" mere eller mindre tager som blodigt alvor, kan meget vel være misinformation eller rene fup-artikler fra efterretningsgrupper. Desværre er det efterhånden sådan, at uden adgang til originalmaterialer er det næsten umuligt at konstatere, hvad der er sandt, tilnærmelsesvis korrekt eller direkte løgn. Når selv Washington Post (side 523 i Woodward's bog) og CIA (side 140) kan snydes af misinformation, hvorfor skulle "ufologer" så være en undtagelse...?

Woodward beskriver i første del af bogen, hvordan de mest hemmelige informationer overføres fra en præsident/administrationstrin/ CIA-chef til næste administrationstrin. Der nævnes intet om ufoer. Emnet er jo af en

helt anden karakter end de "verdslige" akutte problemer, såsom Gaddafis terrorisme eller Sovjets indflydelse i den tredje verden.

At ufoer, ifølge frigivne, ægte (?) FOIA-dokumenter, er set over amerikanske kerne-våbenbaser og nogle gange har lammet dem, burde jo forurolige både CIA, det nationale sikkerhedsråd og præsidenten. Men måske er det ikke noget, som enhver præsident bør belejres med, hvis han ikke er i stand til at stille de rette spørgsmål? Måske kan CIA-chefen heller ikke indblandes, da problematikken behandles på specialist-niveau? Vi kan kun gøre os vore egne tanker.

CIA's søsterorganisation NSA med 40.000 personer på lønningslisten spiller også en interessant rolle. NSA er hovedansvarlig for den tekniske spionage og kontrollerer de kodede telefon-, radio- og satellit-transmissioner jorden over. NSAs virksomhed giver bunker af informationer, der digitaliseres i datamaskiner og siden "afluses" ved hjælp af de indprogrammerede nøgleord eller navne. Når vi i Sverige (og måske også i Danmark) taler i telefon, risikerer vi måske at havne i en NSA-datamaskine via en aflyttet tele-link.

Ubåde og andet isenkram

NSA-operation "IVY Bells" (side 27, 92, 494-503 og 526) er specielt interessant set ud fra et

svensk synspunkt. I slutningen af 1970'erne begyndte amerikanske ubåde at gå ind til Sovjets kyster for med højfølsomme såkaldte "artebølge" at lytte til tele- og datatrafik i russiske undersøiske kabler. Efterhånden udvikledes en aflytningskapsel, der kunne efterlades på et kabel i indtil seks uger, hvor den optog alle informationer. Når de seks uger var gået, blev den hentet af en ubåd. Ved hjælp af en mini-ubåd eller en undervandsrobot kunne frømand fra marinen lokalisere kapslen og skifte bånd.

Sovjet havde en velplaceret "muldvarp" i NSA, som hurtigt afslørede, hvad der var i gang. I 1981 så amerikanerne på satellitfotos, hvordan en stor sovjetisk flåde samledes på det sted i Okhotska havet, hvor en aflytnings-kapsel var placeret. Da en ubåd blev sendt ud for at hente kapslen, var den væk og nu tydeligvis i sovjetiske hænder.

Det er interessant, at de påståede sovjetiske ubådskrænkelser af svenske farvande begyndte på nøjagtig samme tidspunkt. Kan det være sådan, at Sovjet i 1981-82 begyndte at udlægge lignende kapsler (måske med kopieret amerikansk teknik) ved svenske kommunikationscentre og undersøiske kabler? For nylig viste søværnet et billede af et undersøisk kabel, der var revet over (Marinnytt nr. 1/1988). Hvis søværnet fandt sådanne aflytningskapsler, ville man

naturligvis ikke fortælle det til den almindelige svenske borger.

Bob Woodwards undersøgende journalistik viser, at Sovjet på ingen måde er enlige pionerer, når det gælder avanceret undervands-teknologi og mini-ubåde.

Teknologien findes frem for alt inden for de hemmelige grene af USAs forsvar: "Et teknisk avanceret sporingssystem for amerikanske ubåde, ofte på opgaver i fjendtlige farvande, har i de seneste ti år mindst ni gange været udsat for kollisioner med fjendtlige fartøjer. Over 110 gange er det blevet opdaget, og i hvert fald mindst tre gange været omtalt i pressen."

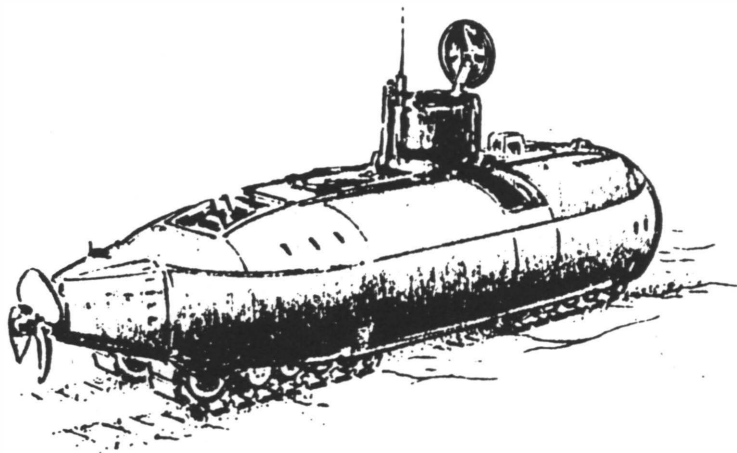
(Pike-kommissionens rapport 1976, side 497.)

Sådan undgås misinformation

For at modvirke misinformationer på ufo-området (som alt tyder på stadig finder sted), må vi ufologer (og andre) forsøge at mødes med efterretningsgrupperne på deres egne baner. Et par citater fra Woodwards bog kan være til hjælp i denne sammenhæng.

"Analyser med en enkelt kilde er farlig." (Stansfield Turner, CIA-chef før Casey, side 25). "I ethvert embedsområde med omkring 16.000 ansatte må man regne med, at enkelte personer begår fejl og gør noget, de ikke burde gøre." (Ronald Reagan, side 30).

Efterretningsgrupper og forsvarsorganisationer udgør i dag

en stat i staten. På grund af et ambitiøst hemmelighedskræmmeri tilbageholder de vigtige oplysninger, som samfundet ellers kunne have gavn af. Samtidig ødelægger de også den historiske mulighed for, at der i fremtiden kan laves uafhængige analyser:

"Det var en slags Moment 22. Enten fik han lov til at forblive uvidende om de hemmelige operationer og fremstå som paranoid, eller også blev han indviet i hemmelighederne og dermed gjort effektiv tavs." (Om senator Dood, side 206.)

"I lighed med alle andre CIA-agenter, uden undtagelse, havde han underskrevet den påbudte

kontrakt, hvor han gik med til at aflevere alt, hvad han skrev, til en nærmere undersøgelse." (Om Stan Turners memoirer, side 274.)

"Poindexter....rev promemoiren i stykker... og smed stumperne i brandsækken bag sit skrivebord. Disse søkke brændes som et led i den rutinemæssige destruktion af tiloversbleven hemmeligt materiale." (Om Iran-affæren, side 545.)

Hvor mange rapporter om ufo-observationer er gået samme vej?? Ingen kan nogen sinde besvare dette spørgsmål.

Kilde: AFU Newsletter, nr. 32.

Fakta om...UFO

er en seriøs grundbog om ufo-fænomenets mange spændende aspekter med: danske observationer, ufo-teorier, statistik, religion og folketro samt Bermuda Trekanten.

48 sider, rigt illustreret, kr. 56,00.

Nu i 2. oplag!

UFO-Vision 1988.

Årbog for ufo-litteratur 1988

bringer anmeldelser af danske og udenlandske bøger og debatstof. Verdens eneste årbog om ufo-litteratur!

48 sider, illustreret, stort format, kr. 78,00.

bestilles ved at indbetale det samlede beløb + kr. 12,- (porto/ekspe-
dition) på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

- Husk at skrive på modtagertalonen, hvad der bestilles.

indhold

I ufoernes grænseland.....	3
UFO-kulte.....	4
Dom over Adamski?.....	15
Det er uhæderligt!.....	19
Fortabt i de flyvende tallerkeners jungle....	21
Sejren over UFOOrnuften.....	23
Mysterie-sultne unge.....	30
UFOer og reklamer.....	32
Et overblik.....	35
Da ufoerne sværmede over det ganske land.....	37
UFO-tro uden Gud, men med et hedt Helvede....	40
Lysår fra sandheden?.....	43
Bognoter.....	45
CIA, misinformation og ubåde.....	55

